

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ
ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

13

Τὸ φάντασμα παίρνει ἀπ' τῆ μέσα τσέπη τοῦ Ρόντιμ τὸ φάκελλο μὲ τὰ πολύτιμα ἴ σχέδια.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Τοῦ ΓΙΑΝΝΗ ΦΙΛΙΠΠΑΤΟΥ

Τὰ φαντάσματα ἐμφανίζονται

Η ΤΑΝ Σάββατο βράδυ. Ἀπὸ νωρίς στὴν ταράτσα τοῦ «Νιοῦ Γιῶκερ» στροβιλιζόνταν τὰ ζευγάρια σὲ γρήγορους ρυθμούς.

Πλησίαζαν μεσάνυχτα ὅταν τὰ φῶτα χαμήλωσαν καὶ ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζη σὲ τόνο ἀργὸ ἕνα ξεχασμένο ταγκό. Τὸ μισόφωτο καὶ ὁ ἀργὸς ρυθμὸς τῆς μουσικῆς εἶχαν ἀπλώσει μιὰ ἀσυνήθιστη ἡσυχία γιὰ

τὴν ταράτσα τοῦ «Νιοῦ Γιῶκερ». Ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ σκληρὴ φωνή:

—Ψηλά τὰ χέρια.

Λίγος θόρυβος κι ὕστερα μιὰ σιγὴ νεκρικὴ. Σὰ νὰ εἶχαν παγώσει ὄλα ἐκεῖ πάνω:

Τὰ ζευγάρια, τὰ γκαρσόν, ὅσοι καθόνταν στὰ τραπέζια ἢ στὸ μπάρ τὰ μάτια τους γύρισαν περίτρομα, κοίταξαν τὴν εἴσοδο ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει ἡ φωνὴ κι ἔμειναν σὰν νὰ ἦταν ἀ-

πὸ γυαλί, γεμάτα φρίκη καὶ τρόμο.

—“Αν κινήθῃ κανείς, θὰ πεθάνῃ, ἀκούστηκε μιὰ δευτέρα φωνή.

Στὴν πόρτα τοῦ ἀσανσέρ στεκόταν τέσσερα φαντάσματα. Πῶς μπορούσες νὰ τὰ πῆς ἀλλοιῶς; Τέσσερις σιλουέττες ντυμένες μὲ μαύρες φορεσιές, σὰ νὰ ἦταν σατανάδες, μὲ περιέργα κράνη ποῦ σκέπαζαν τὰ κεφάλια τους καὶ μὲ ὄπλα παράξενα στὰ χέρια ποῦ γυαλοκοπούσαν στὸ μισόφωτο, ἴσως γιὰ νὰ σκορπίζουν περισσότερο τὴν τρομάρα.

Τὸ ἕνα φάντασμα ἔμεινε νὰ φυλάτῃ τὴν πόρτα τοῦ ἀσανσέρ. Τὰ ἄλλα τρία σκόρπισαν ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Μὲ γρήγορες κινήσεις ἄρπαζαν τὰ κοσμήματα ἀπ’ τὶς γυναῖκες, τὰ δαχτυλίδια, τὶς τσάντες. Ὑστερα σταμάτησαν στὸ τραπεζάκι ποῦ καθόταν ὁ διευθυντὴς τῆς μεγάλης ἑταιρείας τῶν Ἐναερίων Συγκοινωνιῶν Ἀμερικῆς — Εὐρώπης — Ἀσίας, κύριος Τζαίημς Ρόντιμ. Τὸ ἕνα φάντασμα στάθηκε μπροστά του. Τὰ ἄλλα δύο γύρισαν κατὰ τὸν κόσμο τὰ ὄπλα τους.

—Ὁ Τζαίημς Ρόντιμ; ρώτησε.

Ὁ κ. Τζαίημς Ρόντιμ σηκώθηκε ἀπότομα καὶ μὲ μιὰ στροφή πῆγε νὰ πηδήσῃ ἀπ’ τὸ πεζούλι τῆς ταράτσας στὸ κενό. Μὰ δὲν πρόφτασε. Ἀπ’ τὸ παράξενο ὄπλα ποῦ κρατοῦσε τὸ φάντασμα ξεπήδησε μιὰ μικρὴ γαλάζια φλόγα, ἀκούστηκε κάτι σὰν σφύριγμα, καὶ ἀκολούθη-

σε τὸ βαρὺ πέσιμο τοῦ Τζαίημς Ρόντιμ στὶς γυαλιστερές πλάκες. Τὴν ἴδια στιγμή ποῦ ἔπεφτε φαρδὺς πλατύς, ἀναίσθητος ὁ κύριος διευθυντὴς τῶν ἑναερίων συγκοινωνιῶν, τὸ φάντασμα γύρισε λίγο πρὸ δεξιά, στὸν ἠλικιωμένο κύριο ποῦ συνόδευε τὸν κ. Ρόντιμ.

—Εἶθε ἱκανοποιημένος τώρα; τὸν ρώτησε.

Ὁ ἠλικιωμένος κύριος ποῦ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ’ τὸν ἐπιθεωρητὴ Πήτερσον ἀνασήκωσε λίγο τοὺς ὤμους καὶ τὸ χέρι του χαμήλωσε ἐλάχιστα, ἴσως μὲ πρόθεση νὰ τραθῆξῃ τὸ περιστροφὸ του. Δυστυχῶς, δὲν πρόφτασε νὰ κἀνῃ τίποτε ἄλλο ἀπ’ τὴν πολὺ μικρὴ κίνηση τοῦ χεριοῦ του. Μιὰ δευτέρα γαλαζωπὴ φλόγα ξεπήδησε ἀπ’ τὸ ὄπλο τοῦ φαντάσματος, ἀκολούθησε τὸ ἐλαφρὸ σφύριγμα καὶ τὸ πέσιμο τοῦ Πήτερσον καταγῆς.

Τὸ φάντασμα ἔσκυψε, πῆρε τὸ περιστροφὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, τράβηξε ἕνα φάκελλο φουσκωμένον ἀπ’ τὴν μέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ τοῦ κ. Ρόντιμ, ἀνασηκώθηκε, ἔγνεψε στοὺς συντρόφους του, τὰ τρία φαντάσματα ὀπισθοχώρησαν ὡς τὸ ἀσανσέρ καὶ μῆκαν σ’ αὐτό.

—“Ε, μὴ δοκιμάσετε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε. Καὶ τὰ τηλέφωνα εἶναι ξηλωμένα, φώναξε ἐκείνος ποῦ ἔστεκε στὴν πόρτα.

Ὑστερα ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ τὰ φαντάσματα μὲ τὴν τόσο περιέργη ἐμφάνιση, ἔξαφανίστηκαν.

‘Ο Πήτερσον συνέρχεται

ΜΟΛΙΣ ή πόρτα του άσαν-
σέρ έκλεισε ή σύγχυση ξέ-
σπασε στην ταράτσα. “Άλλοι ξε-
τρεξαν στη σκάλα της ύπηρε-
σίας, άλλοι στην σκάλα του κέν-
τρου κι άλλοι γύρω άπ’ τά δυό
ξαπλωμένα πάνω στις πλάκες
κορμιά, ένω έδώ κι εκεί νέα
κορίτσια και κυρίες ήταν άδύ-
νατο να σταματήσουν τά άνα-
φυλλητά τους, τούς λυγμούς
και τις λιγοθυμίες τους.

“Ενας γιατρός έσκυψε πάνω
στον κ. Ρόντιμ κι’ άφουγκρά-
στηκε τήν καρδιά του.

Τήν ίδια στιγμή ένα γκαρσόν
έκανε τήν ίδια δουλειά πάνω
άπ’ τόν έπιθεωρητή Πήτερσον.
“Όσοι μαζεύτηκαν γύρω σταμά-
τησαν τήν άναπνοή τους. Τό
γκαρσόν άνασήκωσε τό κεφάλι
του άπ’ τά στήθη του Πήτερσον
και ρώτησε τό γιατρό:

—Λοιπόν;

“Νεκρός, άπάντησε ό γιατρός.
“Ένα άνατριχίασμα σκορπί-
στηκε τριγύρω.

“Ο γιατρός πήγε να σκύψει
στον έπιθεωρητή.

—‘Ο κύριος;

—Ζή. Εύτυχώς.

“Ο γιατρός έκανε λίγες έν-
τριβές στους καρπούς του Πή-
τερσον κι ύστερα μερικές τε-
χνητές άναπνοές.

“Ο Πήτερσον άνοιξε τά μά-
τια. Κύτταξε τριγύρω σασι-
σμένα.

—“Εφυγαν; ρώτησε με φωνή
σιγανή.

—Ναί, είπε ό γιατρός. Μη μι-
λάτε για λίγο. ‘Ησυχάστε. Αι-
σθάνεσθε καλά;

—Πολύ καλά, άπάντησε ό
Πήτερσον. ‘Ο Ρόντιμ;

—Πέθανε.

—Πέθανε;

“Ο Πήτερσον πετάχτηκε πάνω.

—Πού είναι τό τηλέφωνο; Πα-
ρακαλώ, τό τηλέφωνο.

—Δέν υπάρχει, είπε τό γκαρ-
σόν πού είχε σκύψει πάνω του
και τόν είχε άφουγκραστή.

—Ποιός είσαι σύ;

—Μέ βλέπετε, ένα γκαρσόν.

—Πώς ξέρεις ότι δέν υπάρχει
τηλέφωνο; Προηγουμένως τηλε-
φώνησα.

—Τά φαντάσματα πού είδατε
φρόντισαν να κάνουν καλά τή
δουλειά τους.

“Ο Πήτερσον κύτταξε τό
γκαρσόν άπ’ τήν κορφή ως τά
νύχια, χάθηκε σε μιά πολυθρό-
να και είπε:

—Λίγο νερό. Προτιμώ ένα κο-
νιάκ.

“Ήταν φυσικό να μην προ-
φτάση κανένας τά φαντάσματα,
πού στην είσοδο του ούρανοξύ-
στη τά περίμενε μιά πολυτελέ-
στατη λιμουζίνα για να χαθούν
στους δρόμους της Νέας Υόρ-
κης.

“Η άστυνομία κατέκλυσε τών

οὐρανοξύστη. Οἱ ἔρευνές της ὡς τὰ ξημερώματα γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τῶν φαντασμάτων στάθηκαν μάταιες. Τὸ ἴδιο μάταιες ἦταν καὶ οἱ ἀνακρίσεις πού ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ ἐπιθεωρητὴς Πήτερσον ἀνάμεσα στοὺς θαμῶνες τῆς ταράτσας τοῦ «Νιού Γιῶκερ». Κανένας δὲν εἶχε δὴ τίποτα ἄλλο ἀπ' ὅ,τι εἶδε καὶ ὁ ἴδιος, κανένας δὲν ἤξερε τίποτα νὰ τὸν διαφωτίσει, νὰ σπρώξει τὴν φαντασία του λίγο πιο πέρα ἀπ' τὰ γεγονότα πού ἤξερε μόνος του καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Τὸ μόνο πρᾶγμα πού τὸν ἔβαλε σὲ ὑποψίες ἦταν τὸ γκαρσον πού τὸν περιποιήθηκε. Πού εἶχε πάει τὸ γκαρσόν; Μάταια τὸ ἀναζήτησε ἀνάμεσα στὸ προσωπικὸ τοῦ κέντρου. Κανένας δὲν ἤξερε ἕνα γκαρσόν μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ πού ἔδινε ὁ Πήτερσον. Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν κάποιος ἄνθρωπος τῆς συμμορίας.

Στὸ γραφεῖο τοῦ Τζῶν Γκρήκ

○ ΤΖΩΝ Γκρήκ δὲν περίμενε τόσο πρῶτὴ τὴν ἐπίσκεψή τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Πήτερσον στὸ γρα-

φεῖο του. “Ὅταν ὁ μικρὸς τετραπέρατος Τζάκ Μπίλλ ἀνάγειλε τὸν Πήτερσον, ὁ Τζῶν Γκρήκ ἦταν σκυμμένος πάνω σ’ ἕνα σωρὸ χαρτιά, κρατώντας ἕνα μεγάλο φακὸ στὸ χέρι.

—Καλημέρα, ἀγαπητέ μου κ. Ἐπιθεωρητά.

Σηκώθηκε, τοῦ ἔδειξε κάθισμα νὰ καθήσει, κάθισε πάλι καὶ τὸν ρώτησε σὲ τί ὀφείλε τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς του. Ὁ Πήτερσον, τρώγοντας νευρικὰ τὸ πούρο του καὶ χτυπώντας κάθε τόσο τὸ χέρι του στὸ γόνατο, τοῦ διηγήθηκε ὅ,τι ἐγίνε στὴν ταράτσα τοῦ «Νιού Γιῶκερ» καὶ πρόσθεσε:

—“Ἄν τουλάχιστον ἐπιανα ἐκεῖνο τὸ γκαρσόν...

Ὁ Τζῶν Γκρήκ γέλασε. “Ὑστερα τοῦ εἶπε:

—Δὲν μοῦ εἶχες πῆ τίποτα γιὰ τὸν Τζαίμς Ρόντιμ, θεὸς σ’ χωρέσον.

—Θὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατό του, Τζῶν. Νὰ εἶσαι θέβαιος.

—Δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Μόνο δὲν ξέρω πῶς θ’ ἀνακαλύψης τὰ περίεργα φαντάσματα. Ἀλήθεια ὁ Τζαίμς Ρόντιμ εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς ἐταιρείας τῶν ἐναερίων συγκοινωνιῶν;

—Ὁ ἴδιος Τζαίμς Ρόντιμ.

—Τότε θὰ πῆ ὅτι τὰ φαντάσματα ἦταν καλὰ πληροφορημένα γιὰ κάποιον μεγάλο ποσὸν πού θὰ κουβαλοῦσε ἀσφαλῶς ὁ Ρόντιμ μαζί του.

—Δὲν ἦταν κλοπὴ χρημάτων. Ὁ Ρόντιμ δὲν εἶχε χρήματα μαζί του.

—Ἄλλά;

Ὁ Πήτερσον ἔρριξε μιὰ μα-

τιὰ τριγύρω κι ύστερα έσκυψε στον Τζών Γκρήκ.

—Σχέδια, του ψιθύρισε.

—Σχέδια; Τί θά πη αυτό;

—Σσσο! Έχουν και οι τοίχοι αυτιά. Πού είναι ο Τζάκ Μπίλλ;

—Στό δωμάτιό του, θά διαβάζη. Μίλησε έλεύθερα.

—Ο Ρόντιμ είχε μαζί του τά σχέδια ενός άεροπλάνου πολεμικού πού άναπτύσσει ταχύτητα 1500 μίλια.

—Καταπληκτικό. Γιατί τά κουβαλούσε μαζί του;

—Θά έφευγε στις 5 τά ξημερώματα σήμερα για την Ούάσιγκτων. Θά μετέφερε τά σχέδια μόνος του. Δέν είχε σε κανέναν έμπιστοσύνη. Ήταν δική του έφεύρεση. Είπε πώς άν έμμενε σπίτι του, ίσως πάθαινε κάτι. Ήλπιζε ότι κανένας δέν θά μπορούσε να τον συναντήσει αυτό τό βράδυ. Και δέν ήθελε να πάθη τίποτα προτού παραδώσει τά σχέδια.

—Πώς τό ξέρεις αυτό;

—Ήμουν μαζί του. Με είδοποίησε άπ' τό άπόγευμα να τον συνοδεύσω. Θά ένοιωθε μαζί μου ασφάλεια. Άλλάξαμε τρία αυτοκίνητα και πήγαμε σε άλλα δυο κέντρα προτού άνεβούμε στην ταράτσα.

—Φαίνεται, τά φαντάσματα σάς παρακολουθούσαν άπό πολύ κοντά.

—Μάλλον. Φαίνεται παρακολουθούσαν τον Ρόντιμ άπό καιρό. Άλλοιώς πώς θρέθηκαν στην ταράτσα του «Νιού Γιώκερ»; Θά έμμενε άνεξήγητο άν δέν ήταν καλά πληροφορημένοι για τις ένεργειες του Ρόντιμ.

—Μου είπες πώς ο Ρόντιμ πέθανε πολύ γρήγορα. Δέν είναι έτσι;

—Μόλις βγήκε άπ' τό όπλο, πού κρατούσε τό φάντασμα, μία φλόγα γαλαζωπή.

—Άπορώ πώς έζησες εσύ. Κύριε έπιθεωρητά, είσαι έξαιρετικά τυχερός. Σέ συχαίρω.

—“Ο,τι έβγαινε άπ' τό όπλο του φαντάσματος έμοιαζε με άέριο. Ίσως να μην εισέπνευσα όσο χρειαζόταν για να πεθάνω. Αυτό πρέπει να έγινε. Δέν έξηγειται άλλοιώς.

—Χαίρομαι πού σε βλέπω, όμως λυπάμαι πού δέν είχες καλέσει και μένα μαζί σου. Δέν θέλω να σε προσβάλλω.

—Δέν περιμένα να μου συμβή κάτι τέτοιο.

“Έγινε σιωπή.

“Ο Τζών Γκρήκ ξεφύλλισε ένα μεγάλο τετράδιο. “Ο Πήτερσον άναψε τό πούρο του πού στο μεταξύ είχε σβήσει. “Απ' τό διπλανό δωμάτιο άκούστηκε τό τραγούδι του Τζάκ Μπίλλ.

“Ο Τζών Γκρήκ χαμογέλασε. “Ο Πήτερσον πετάχτηκε ξαφνισμένος.

—Σκέφτηκες τίποτα; ρώτησε.

Έπίσκεψη στην κυρία Μπέτερ

Ο ΤΖΩΝ Γκρήκ σηκώθηκε και προχώρησε κατά τον Πήτερσον.

—Θέλει να ρθής μαζί μου;

—Μαζί σου; Τί έχεις στο νοού σου να κάνης;

—“Αν μου έχης έμπιστοσύνη... Μιά στιγμή, παρακαλώ, να τηλεφωνήσω.

“Ο Τζών Γκρήκ σήκωσε τό ά-

κουστικό και πήρε αριθμό:

—'Εμπρός. 'Εσύ, 'Ελεν; Εύχαριστώ, πολύ καλά. Ναι, ήθελα να σε συναντήσω. Τό μεσημέρι, στο μπάρ. Σύμφωνα; Και θέβαια. 'Ένα θαυμάσιο ρεπορτάζ. Με ρωτάς τί; Κάτι για τον κ. Ρόντιμ.

—'Ο Πήτερσον πού έστεκε δίπλα στον Τζών Γκρήκ έκλεισε τὸ τηλέφωνο και τὸν κύτταξε με λοξή ματιά.

—Μέ συγχωρεῖς, εἶπε ὁ Τζών Γκρήκ. 'Αν δέν μοῦ τὸ ἐπιτρέψης, δέν θά πῶ τίποτα στήν 'Ελεν Φόρεστ.

—Μά ἤδη τῆς εἶπες...

—'Απλῶς ἓνα ὄνομα. Πηγαίνουμε;

Σέ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ὁ ἐπιθεωρητῆς Πήτερσον και ὁ Τζών Γκρήκ χτυποῦσαν τὸ κουδούνι τοῦ διαμερίσματος τῆς δεσποινίδος Μπέτερ.

—'Η καμαριέρα ἔφερε μικρὴ ἀντίρρηση γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ μποῦν, ἀλλὰ ἡ ταυτότητα τοῦ Πήτερσον τὴν ἔκανε νὰ τοὺς περάση προθυμότατα στὸ μικρὸ σαλονάκι.

—'Η κυρία Μπέτερ δέν ἄργησε νὰ ἐμφανιστῆ, φορώντας μιὰ λεπτὴ, πολύχρωμη ρόμπα, ἀπὸ ἀκριβὸ μετὰξι.

—'Η κυρία Μπέτερ; ρώτησε ὁ Γκρήκ.

—Μάλιστα. Μὲ ποιούς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ;

—'Επιθεωρητῆς Πήτερσον. 'Εγὼ ἓνας ἀπλὸς ντέτεκτιθ. Τζών Γκρήκ.

—Χαίρω πολύ, κύριοι. Και σε τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη;

—Σ' ἓνα φόνο, ἔκανε ὁ Πήτερσον.

—Φόνο; Μὲ κάνετε νὰ φοβᾶμαι.

—Παρακαλῶ, ψυχραιμία, δεσποινίς μου, εἶπε ὁ Τζών Γκρήκ κι ἀμέσως ὕστερα:—Γνωρίζετε τὸν Τζαίμς Ρόντιμ;

—Μά θά πρέπει νὰ ξέρετε πῶς εἶναι μνηστήρας μου. 'Αλλὰ μήπως συνέβη τίποτα στον Τζαίμς και μοῦ τὸ κρύβετε;

—Τὸν σκότωσαν τὸν μνηστήρα σας, εἶπε ξερά ὁ Πήτερσον. 'Απόψε τὰ μεσάνυχτα. Στὴν ταράτσα...

—'Η κυρία Μπέτερ δέν ἄκουγε τίποτε σχεδόν. Εἶχε ἀφήσει τὸ κορμί της νὰ πέση πίσω στον καναπέ και τὰ μάτια της εἶχαν στηλωθῆ τρομαγμένα στον Πήτερσον. 'Υστερα ἔκρυψε ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό της μέσα στὶς παλάμες της και ξέσπασε σ' ἓνα σιγανὸ κλάμα.

—Τοῦ εἶχα πῆ νὰ μὴ θγῆ, ἔλεγε ἀνάμεσα στὸ κλάμα της. Δέν με ἄκουσε. Στὶς πέντε τὰ ξημερώματα θά ἔφευγε. Πῶς ἔγινε, λοιπόν, αὐτό; Σέ ποιὸν ἔφταιξε ὁ Τζαίμς; Σέ ποιὸν ἔκανε κακό; Γιατί μοῦ σκότωσαν τὸν Τζαίμς; Τί μπορῶ νὰ κάνω τώρα ἐγώ;

—Νὰ μᾶς βοηθήσετε, δεσποινίς, εἶπε ὁ Γκρήκ.

—Νὰ σᾶς βοηθῶ. 'Ο Τζαίμς ἦταν γιὰ μένα ὄλος ὁ κόσμος. Και τώρα εἶναι νεκρός. Θεέ μου! Ποῦ τὸν ἔχετε νὰ πάω κοντά του;

—'Ησυχᾶστε. Θά πᾶτε. Χρειάζεται λίγη ψυχραιμία. 'Ησυχᾶστε. Μπορεῖτε νὰ ἀπαντήσετε στὶς ἐρωτήσεις μου;

—Πέστε μου γρήγορα, λοι-

πόν κι όδηγηστε με γρήγορα κοντά του.

—Ποϋ γεννηθήκατε; ρώτησε σέ τόνο σιγανό ό Γκρήκ.

—Στό "Εξετερ.

—Μιά μικρή πόλη τής 'Αγγλίας, άν δέν κάνω λάθος. Πώς θρεθήκατε στή Νέα 'Υόρκη;

—'Εδω ήρθα με τόν Γκίλ.

—Ποιόν Γκίλ; ρώτησε ό Πήτερσον δυνατά και πετάχτηκε άπ' τό κάθισμά του.

—Αυτόν ποϋ πήγε τό μυαλό σας, κ. έπιθεωρητά, είπε ό Γκρήκ. (Και γυρίζοντας στήν δεσποινίδα Μπέτερ, ένω ό Πήτερσον άφηνε νά πέση άπ' τό στόμα του τό ποϋρο του). —"Αν δέν κάνω λάθος τόν παντρευτήκατε.

—Ναί, για λίγον καιρό. Ήταν αδύνατο νά ζήσω μέσα στό έγκλημα.

—Ξέρατε πώς ό Γκίλ ήταν ένας κοινός γκάγκστερ;

—"Οχι, όταν τόν παντρεύτηκα.

—Τόν κ. Ρόντιμ πότε τόν γνωρίσατε;

—Πρίν ένα χρόνο.

—Ποϋ τόν συναντήσατε;

—Με προσέλαβαν στήν υπηρεσία του δακτυλογράφο. "Όταν χώρισα άπ' τόν Γκίλ, έπρεπε νά κάνω κάτι για νά ζήσω κ. ντέτεκτιβ.

—Λοιπόν;

—"Ενα πρωί με κάλεσε στό γραφείο του ό Τζαίμς νά μου ύπαγορεύση κάτι. "Υστερα από δυό μέρες μου έστειλε λουλούδια και σέ λίγο καιρό ήμουν ή μνηστή του. Λογαριάζαμε τό φθινόπωρο νά παντρευτούμε και νά ταξιδέψουμε στήν Εϋρώπη. Τώρα...

—'Ησυχάστε. Θά είχατε τήν καλωσύνη νά μας όδηγήσετε στό σπίτι του Γκίλ;

'Η κυρία Μπέτερ πέταξε πίσω τό κεφάλι της ξαφνιασμένη. Κύτταξε μια τόν Πήτερσον, μια τόν Γκρήκ και ύστερα σηκώθηκε ταραγμένη.

—'Αδύνατον.

—Γιατί είναι αδύνατον;

—"Αν με δη μπροστά του θά με σκοτώση.

—Δέν θά πάτε μόνη. Θά σάς προστατεύσουμε.

—Λυπάμαι, αλλά δέν ξέρω τό σπίτι του, τό νέο του σπίτι, θέλω νά πω.

—"Αν θελήσετε, μπορείτε νά τό μάθετε ώπου νά νυχτώση.

—Θά προσπαθήσω.

—Λοιπόν, τό θράδυ; Νά περάσουμε στις 9;

—Στις 9. Θά σάς περιμένω. Κι ό Τζαίμς; Ποϋ θά θρω τόν Τζαίμς;

—Θά τόν θρήτε στό νεκροτομείο. Σας εύχαριστούμε πολύ, κυρία Μπέτερ.

'Υποψίες του Πήτερσον

Β ΓΑΙΝΟΝΤΑΣ άπ' τό σπίτι τής κυρίας Μπέτερ, ό Πήτερσον έπιασε άπ' τό μπράτσο

τόν Τζών Γκρήκ.

—Ξέρεις, τού εἶπε, ὁ νοῦς μου πηγαίνει στὸν γκάγκστερ τὸν Γκίλ. Λές νὰ εἶναι μπερδεμένος στὰ σχέδια τοῦ Ρόντιμ;

—Ὁ Γκρήκ δὲν ἀπάντησε.

—Νὰ σοῦ πῶ, συνέχισε ὁ Πήτερσον, μπορεῖ νὰ εἶναι μπερδεμένος. Νὰ σοῦ πῶ, προσπαθῶ τόσα χρόνια τώρα νὰ θάλω στὸ χέρι τὸν Γκίλ. Ὁμολογῶ, πὼς δὲν τὰ κατάφερα. Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά... Τί λές ἐσύ, Τζών; Πάλι ὁ Τζών Γκρήκ δὲν μίλησε.

Μπήκαν στὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Πήτερσον συνέχισε νὰ μιλά:

—Ἄν εἶναι μπερδεμένος ὁ Γκίλ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, χαίρομαι ποῦ θὰ βρῆ τὸ μπελά του. Ἐπιτέλους! Ἀπόψε πρέπει νὰ πέση στὰ χέρια μας. Μπορῶ νὰ σὲ συχαρῶ, Τζών;

—Γιατί πράγμα;

—Μὰ γιὰ τὴν ξμπνευσή σου νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὴν δεσποινίδα Μπέτερ. Παρόλο ποῦ ἤξερα πὼς ἦταν ἡ μνηστὴ τοῦ Ρόντιμ, δὲν τὴν ἔβαλε ὁ νοῦς μου. Πιστεύω πὼς ἡ δεσποινίς Μπέτερ θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ τὸ θράδου ὅπου πρέπει. Ἴσως νὰ εἶναι μιὰ φοβερὴ σφηκοφωλιά. Θὰ πάρουμε μαζί μας τρία - τέσσερα αὐτοκίνητα μὲ τοὺς πιὸ καλοὺς ἀστυνομικούς. Θὰ περικυκλώσουμε τὸ σπίτι τοῦ Γκίλ. Σύμφωνοι;

Ὁ Τζών Γκρήκ γύρισε, εἶδε τὸν Πήτερσον, χαμογέλασε καὶ πάλι καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

—Ξέρεις, κύριε Τζών Γκρήκ, ποῦ πάει τὸ μυαλό μου; Νὰ δῆς ποῦ τὸ μυαλό μου λειτουργεῖ σάν μιὰ καλοκουντισμένη μηχανή. Ἄκουσέ με. Ὁ Γκίλ εἶ-

ναι ὁ πρῶνν σύζυγος τῆς Μπέτερ. Καθόλου παράξενο ὁ Γκίλ νὰ ἐξακολουθῆ νὰ βλέπῃ τὴν Μπέτερ.

—Καθόλου παράξενο, ψιθύρισε ὁ Τζών Γκρήκ.

—Λοιπόν, ὁ Γκίλ ἐκβιάζει τὴν Μπέτερ.

—Ἴσως.

—Ἡ Μπέτερ ἀποκαλύπτει στὸν Γκίλ πὼς ὁ Ρόντιμ ἐφευρίσκει ἓνα ἀεροπλάνο ποῦ ἀναπτύσσει ταχύτητα 1500 μίλια. Ὁ Γκίλ λέει, πὼς ἂν ἔχῃ τὰ σχέδια τοῦ Ρόντιμ, μπορεῖ νὰ τὰ πουλήσῃ σὲ κατασκόπους ἀντὶ ἐνὸς μεγάλου ποσοῦ. Καταστρώνει κι αὐτὸς τὰ σχέδιά του, ὀργάνωνει τὰ φαντάσματά του, παρακολουθεῖ τὸν Ρόντιμ καὶ ξέρι, πὼς σήμερα τὰ ξημερώματα ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ μὲ τὰ σχέδιά του. Τότε, στὴν ταρατσα τοῦ «Νιού Γιώκερ»...

—Ἴσως νὰ εἶναι ὠστοὶ οἱ συλλογισμοὶ σου.

—Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσω τὰ ὄπλα ποῦ κρατοῦσαν τὰ παράξενα φαντάσματα, τὴν γαλαζωπὴ φλόγα καὶ τὸν θάνατο τοῦ Ρόντιμ. Περιμένω νὰ μοῦ φέρουν τὴν ἐκθεση τῆς νεκροψίας. Ἡ νεκροψία ἴσως νὰ θγάλλῃ κάτι στὴ μέση.

—Ἴσως. Μὰ πρέπει νὰ περιμένουμε λίγο, εἶπε ὁ Τζών Γκρήκ.

—Τί νὰ περιμένουμε;

—Μὰ, τὸν φίλο μας τὸν Γκίλ.

—Ἐχω μιὰ ὑποψία, φίλε μου.

—Δηλαδή;

—Ξέρω ποῖος εἶναι ὁ Γκίλ.

—Μιλᾶς σοβαρά;

—Κουβέντιασα μαζί του.

—Ἄπορῶ πὼς δὲν τὸν συνέλαβες. Καὶ ποῦ τὸν συνάντησες,

παρακαλώ;

—Χτές τὸ θράδυ, εἶπε πολὺ σοβαρὰ ὁ Πήτερσον καρφώνοντας τὰ μάτια του σ' ἓνα σημεῖο.

—Μήπως στὴν ταράτσα τοῦ «Νιοῦ Γιώκερ»;

—'Ακριβῶς, στὴν ταράτσα.

—Μπορῶ νὰ μάθω πῶς ἦταν ἀκριβῶς;

—Δὲν ξέρω. Δηλαδή, λίγο ψηλός, ψηλός μὲ μεγάλες πλάτες. Μικρὸ μουστάκι, σγουρὰ μαλλιά. Ἡ φωνή του θραχνή καὶ θαρειά μὲ ξένη προφορά. Μᾶλλον ἀγγλική.

—Βλέπω, ἀγαπητέ μου Πήτερσον, ἔχεις πολλὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν ἀρχηγόκαγκεστερ Γκίλ.

—Βέβαια. Συζήτησα μαζί του. Ἄπορῶ ὅμως γιατί μὲ περιποιήθηκε.

—Σὲ περιποιήθηκε κιόλας;

—Ναί. Ἦταν ντυμένος σὰν γκαρσόν.

—Γκαρσόν; Χά, χά!

—Γιατί γελάς; Ἄσφαλῶς μπήκε στὸ κέντρο νὰ ἐπιθλέψη τὴ συμμορία του καὶ τὴ δράση της καὶ νὰ φύγη ἀνενόχλητος, ὅπως μπήκε.

Ἄ Τζὼν Γκρήκ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

—Συνέχισε τίς σκέψεις σου καὶ κάνε τὴν ἔρευνά σου ὅπως μπορεῖς. Ἐγὼ θὰ σοῦ τηλεφωνήσω στὶς 8 τὸ θράδυ.

—Γιὰ νὰ περάσουμε νὰ πάrouμε τὴν κυρία Μπέτερ.

—Βεβαίως.

—Σύμφωνοι.

—Καλὴ ὄρεξη, κύριε ἐπιθεωρητά.

Ἄπρόοπτη ἐπίθεση

○ ΤΖΩΝ Γκρήκ μπήκε στὸ μπάρ ποῦ εἶχε ραντεβουὺ μὲ τὴν Ἐλεν Φόρεστ.

Τὴν θρῆκε νὰ τὸν περιμένῃ στὸ πρῶτο τραπέζι, ἀριστερά.

—'Ανησυχούσα, τοῦ εἶπε ἡ Ἐλεν. Σ' ἔχω χάσει τρεῖς ἡμέρες τώρα. Κι οὔτε ἓνα τηλεφώνημά σου δὲν πῆρα. Φοβήθηκα πῶς σοῦ συνέβη κάτι κακὸ καὶ δὲν τολμούσα νὰ ρωτήσω οὔτε τὸν Πήτερσον.

—Μόλις χωρίσαμε.

—Εἶναι καλά;

—Παραλίγο νὰ μὴν ζοῦσε σήμερα.

—Μὲ τρομάζεις.

—Καθόλου. Γι' αὐτὸ σοῦ τηλεφώνησα.

—Ἐχει σχέση μὲ τὸν κύριο Ρόντιμ;

—Σοστ, θὰ μᾶς ἀκούσουν ἐδῶ. Νομίζω πῶς μὲ παρακολουθοῦν.

—Ποιός;

—Ἡ συμμορία τῶν φαντασμάτων.

—Ποτὲ δὲν μοῦ μίλησες γιὰ μιὰ τέτοια συμμορία.

—Γι' αὐτὸ σὲ ζήτησα σήμερα. Θὰ σοῦ ἐξασφαλίσω ἓνα περίφημο ρεπορτάζ.

—Τί καλὸς ποὺ εἶσαι, ψιθύρισε ἡ "Ἐλεν καὶ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Γκρήκ.

—Πρέπει νὰ θιαστούμε, εἶπε ὁ Γκρήκ. "Ἐφαγες;

—"Ἐνα σάντουϊτς.

—Μπορεῖς νὰ συμπληρώσης τὸ φαγητό σου στὸ γραφεῖο μου. Τὸ ψυγεῖο εἶναι πάντα γεμάτο.

Σηκώθηκαν καὶ οἱ δύο. Ὁ Τζὼν Γκρήκ ἔρριξε μιὰ κρυφὴ ματιὰ τριγύρω. "Υστερα θγήκαν στὸ δρόμο.

Τὸ γραφεῖο τοῦ Τζὼν Γκρήκ δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτά μακριὰ ἀπ' τὸ μπάρ. Ὡστόσο ὁ Γκρήκ σταμάτησε ἔνα ταξί.

—Μὰ δὲν θὰ πᾶμε στὸ γραφεῖο σου; ρώτησε ἡ "Ἐλεν.

—Βέβαια. Ἄλλὰ...

Κάθισαν στὸ ταξί κι ὁ Γκρήκ ἔδωσε ἐντολή:

—Τρέχα ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα. Θὰ σοῦ λέω ποῦ θὰ στρίβης.

Ἐνῶ τὸ ταξί κύλησε στὸ δρόμο, ὁ Τζὼν Γκρήκ ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸ μπάρ καὶ ψιθύρισε στὴν "Ἐλεν.

—Νὰ τος. Αὐτὸς μὲ παρακολουθεῖ. Πρέπει νὰ μὲ χάση. Καταλαβαίνεις. (Καὶ στὸ σωφὲρ). Στρίψε ἀριστερά. Πιὸ γρήγορα. Τώρα δεξιὰ. "Ἐτσι. Στὴν 89 ὁδὸ. Τώρα γύρισε πίσω. Σταμάτησε μπροστὰ στὸ «Νιὸν Γιώκερ».

Πλήρωσε τὸ ταξί, εὐχαρίστησε τὸ σωφὲρ καὶ κατέβηκαν. Ἀνέπνευσε βαθειὰ καὶ κύταξε ψηλά, τὰ ἐβδομηντα πέντε πατώματα τοῦ «Νιὸν Γιώκερ».

—Γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ; ρώτησε ἡ "Ἐλεν.

—Θὰ σοῦ πῶ.

—Μὰ ἐδῶ χθὲς ἔγινε μιὰ ληστεία κι ἔνας φόνος. Σκότωσαν ἕναν ἐπαρχιώτη.

—Ἐπαρχιώτη ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες. Μὰ αὐτὸ ἦταν παραπλανητικὸ. Ὁ ἐπαρχιώτης ἦταν ὁ Τζαίημς Ρόντιμ.

—Ὁ διευθυντὴς τῆς μεγάλης ἀεροπορικῆς ἐταιρείας;

—Ἄκριθῶς.

—Τότε τὸ πράγμα εἶναι διαφορετικὸ.

—Περισσότερο ἀπ' ὅ,τι νομίζεις. Εἶδες τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος; Θέλεις ν' ἀνεβοῦμε στὴν ταράτσα;

—Ὁχι, τὴν ξέρω πολὺ καλά.

—Ὁ κύριος ποῦ εἶχε τὴν εὐγενικὴ καλωσύνη νὰ μὲ παρακολουθῆ φαίνεται χάθηκε πολὺ σύντομα.

—Λές νὰ ἔχη σχέση μὲ τὸν φόνου τοῦ Ρόντιμ;

—Μᾶλλον.

—Μὲ κάνεις νὰ φοβᾶμαι.

—Δὲν μοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη, "Ἐλεν;

—Περισσότερη ἀπὸ ὅ,τι ἔχω στὸν ἑαυτό μου.

—Τότε ἄς γυρίσουμε στὸ γραφεῖο μου, νὰ σοῦ διηγηθῶ ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ Ρόντιμ μὲ τὴν ἡσυχία μου καὶ νὰ φᾶμε καὶ κάτι.

—Ἀλήθεια, τί κάνει ὁ Τζᾶκ Μπίλλ;

—Εἶναι περίφημα. (Καὶ κυτᾶζοντας τὸ ρολόγι του). Πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ γυρίση ἀπ' τὸ σχολεῖο.

—Φαίνεται ἕνα ὑπέροχο παιδί.

—Ἐλπίζω νὰ γίνῃ καὶ ὑπέροχος ντέεκτιβ, εἶπε ὁ Τζὼν.

Γέλασαν καὶ οἱ δύο. "Υστε-

ρα ανέθηκαν σε άλλο ταξί.

Τό ταξί δέν άργησε νά σταματήσει μπροστά στό γραφείο του Τζών Γκρήκ. Κατέθηκαν, ό Γκρήκ ξεκλείδωσε κι ένώ προχωρούσαν στον μακρύ διάδρομο, φώναξε:

—Τζάκ, Κύριε Τζάν Μπίλλ, δέν είσαι εδώ; (Και γυρίζοντας στην Φόρεστ). "Η δέν γύρισε άπ' τό σχολείο ή μάς σκαρώνει καμμιά φάρσα. Τό νού σου.

Μπαίνοντας στό θάθος άριστερά στό γραφείο του ό Τζών Γκρήκ με την "Ελεν δέν ξαφνιαστήκαν έτσι πού είδαν σκοτεινό τό δωμάτιο, λές και ήταν νύχτα, και πάνω άπ' την ντουλάπα με τους φακέλλους νά άπλώνεται στον τοίχο μιά σκιά άνθρώπου πού κρατούσε στα χέρια του ένα ρόπαλο.

"Η "Ελεν κύτταξε τη σκιά και γέλασε σιγανά. Τό ίδιο κι ό Γκρήκ.

—Τό παλιόπαιδο, ψιθύρισε. Είδες τρόπο πού θρήκε νά μάς τρομάξει; (Και κάνοντας ένα θήμα κατά την ντουλάπα). Σε πρόδωσε κύριε Τζάκ, ή σκιά σου.

Μόλις είχε τελειώσει τη φράση του, όταν τό ρόπαλο κατέθηκε με όρμη στό κεφάλι του Τζών Γκρήκ. "Ενας ξερός κρότος άντήχησε και αυτόχρονα ή τρομαγμένη κραυγή της "Ελεν πού ξεπήδησε άπ' τά στήθη της ξερή και στριγγιά. "Ο Τζών Γκρήκ τρίκλισε. "Απλωσε τό χέρι του νά πιαστή στό κενό. "Η Φόρεστ άσυναίσθητα πήγε νά τον πιάση. Δέν πρόφτασε. "Ο Γκρήκ γονάτισε κι ύστερα έπεσε μπρούμητα στό

πάτωμα. "Η "Ελεν έσκυψε πάνω του. Δυό γερά χέρια την έπιασαν άπ' τους ώμους και την σήκωσαν. Γύρισε και είδε. "Ηταν ό ίδιος άντρας πού παρακολουθούσε τον Γκρήκ στό μπάρ. Φορούσε μαύρη μάσκα και τά μάτια του γυάλιζαν διαβολικά στό μισοσκόταδο. "Η "Ελεν άνασηκώθηκε.

—Φτου! Έκανε και τον έφτυσε κατάμουτρα, ένώ την ίδια στιγμή του έδινε μιά δυνατή κλωτσιά στό καλάμι του ποδιού του.

—Ωχ! Βόγγησε ό άνθρωπος με τη μάσκα και σηκώνοντας τό βαρύ χέρι του σκαμπίλισε την Φόρεστ σταυρωτά μιά, δυό, τρεις φορές. "Υστερα της έστριψε τό χέρι, της έφερε και τά δυό χέρια πίσω, τά έδεσε με μιά καταπληκτική ταχύτητα με τό σχοινί πού τράβηξε άπ' την τσέπη του, την φίμωσε, ένώ ή "Ελεν άγωνιζόταν νά έλευθερωθή άπ' τά δυνατά χέρια του και την έσπρωξε στην πολυθρόνα. "Η "Ελεν σωριάστηκε θαρεια.

"Οση ώρα πάλευε ή "Ελεν με τον δυνατό άντρα ό Τζών Γκρήκ κοιτόνταν τά μπρούμητα στό πάτωμα άναίσθητος. "Ο άνθρωπος με τη μάσκα τίναξε τά χέρια του χτυπώντας δυό - τρία παλαμάκια ή έσκυψε χαμογελώντας πάνω του.

—Φίλε μου, είπε, ήσουν πολύ γενναίος. Σου άξιζε ένα καλό μαθηματάκι. Τώρα μπορείς νά κάνης παρέα στον κύριο Ρόντιμ.

"Απλωσε τό χέρι του γιά νά άνασηκώσει τά θλέφαρα του ματιού του Γκρήκ γιά νά διαπισ-

τώση τὸν θάνατό του.

Ξαφνικά τὸ χέρι τοῦ Τζῶν Γκρήκ σηκώνεται καὶ μαγκώνει τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ μάσκα. "Ἐνα «'Αχ!...» προφταίνει νὰ θυγεί ἀπὸ τὰ χεῖλη του κι' ὕστερα τὰ μάτια του γουρλώνουν, γουρλώνουν πιὸ πολύ, τὰ χέρια του προσπαθοῦν νὰ λύσουν τὴν τανάλια πού τὰ χέρια τοῦ Γκρήκ ἔχουν κάνει γύρω στὸ κεφάλι του, ἐνῶ τὰ πόδια του τινάζονται καὶ ξανατινάζονται ἴδια ὅπως τὰ πόδια ἀπὸ ἕνα κοτόπουλο ὅταν ξεψυχάει.

Στὴν πόρτα φαίνεται ἕνας δεύτερος ἄνδρας. Φοράει τὴν ἴδια μάσκα μὲ τὸν πρῶτον. Ποῦ θρέθηκε πάλι αὐτός; "Ἴσως περιμένε τὸν σύντροφό του νὰ θυγεί. "Ἴσως ἐπέλιθε ἀργοῦσε, ἔτρεξε νὰ δεῖ τι συνέβαινε. Καὶ μπρός του ἀπλώνει ἡ εἰκόνα τοῦ συντρόφου του πού συνθλίβεται μέσα στὰ δυνατὰ χέρια τοῦ Τζῶν Γκρήκ.

—"Ατιμε! φωνάζει καὶ ὀρμαίει καταπάνω στὸν Γκρήκ.

Σπρώχνει μὲ μιὰ ἀπότομη στροφή τὸν πρῶτον ἄνδρα ὁ Γκρήκ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ γραφείου κι' ἐτοιμάζεται νὰ ἀποκρούσει τὸν δεύτερον πού ἔρχεται ἴσα πάνω του ἀνεμίζοντας ἕνα σιλιέττο. Εὐτυχῶς, προφταίνει τὸ χέρι του στὸν ἄερα. Τὸ κρατᾶει ψηλά. "Ὁ ἀντίπαλός του εἶναι πολὺ δυνατός. Τρίζει τὰ δόντια του, ζαρώνει ἀπαίσια τὰ μάτια καὶ τὸ χέρι του ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ὅλο πλησιάζει τὸ στήθος τοῦ Γκρήκ. "Ἡ προσπάθεια τοῦ Γκρήκ εἶναι τεράστια. "Ἴσως νὰ θρέθηκε λίγες στιγμὲς μπρο-

στὰ σ' ἕναν τέτοιο ἀντίζηλο. "Ἴσως νὰ εἶναι ἡ τελευταία στιγμή του. Λίγο ἀκόμα καὶ ὁ Τζῶν Γκρήκ... Μὰ ὁ Τζῶν Γκρήκ εἶναι ὁ ἀληθινός, ὁ μοναδικός, ὁ ἀήττητος, ὁ θαυμαστός ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ. Κοίτα πῶς στρίβει τὸ χέρι τοῦ ἀντίπαλου του μὲ τὸ δεξί του χέρι. Παρακολούθησε τὸ ἀριστερὸ χέρι του πῶς σπρώχνει τὸ πρόσωπό του μακριά. "Ὁ ἀντίπαλός του ξεφυσάει. Δὲν βλέπει πιά τι κάνει. Δὲν ξέρει ποῦ ἀκριβῶς εἶναι τὸ χέρι του μὲ τὸ σιλιέττο. Μόνο νοιώθει τὸν καρπὸ του νὰ παραλῦει κι' ὕστερα τὰ δάκτυλά του νὰ ἀνοίγουν χωρὶς τὴ θέλησή του. «Κράκ!», ὁ θόρυβος εἶναι ἀπὸ τὸ σιλιέττο πού πέφτει στὸ πάτωμα. "Ὁ ἀντίπαλός του ὀπισθοχωρεῖ. "Ὁ Τζῶν Γκρήκ προσπαθεῖ νὰ τοῦ τραθῆξει τὴ μάσκα.

—Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγεις, φωνάζει καὶ χύνεται κατὰ πάνω του.

Μιὰ γροθιά στὸ πρόσωπο, δεύτερη στὸ στομάχι, τρίτη πάλι στὸ πρόσωπο. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ πρῶτος ἄνδρας, πού στὸ μεταξύ ἀπέκτησε τὶς δυνάμεις του τρέχει νὰ ἀρπάξει τὸ σιλιέττο. "Ὁμως ἂν ἀπέκτησε αὐτὸς τὶς δυνάμεις του τὶς ἀπέκτησε καὶ ἡ "Ἐλεν, πού ἀπλώνει τὰ πόδια της, ὁ κακοῦργος σκοντάφτει καὶ σωριάζεται μὲ τὰ μούτρα καταγῆς.

Μπράβο "Ἐλεν Φόρεστ.

"Ὁ Τζῶν Γκρήκ στὸ θόρυβο πού ἀκούγεται γυρίζει καὶ δεῖ. "Ὁ δεύτερος ἄνδρας θρῖσκει τὴν εὐκαιρία: Γλυστράει τρικλίζοντας στὸ διάδρομο. "Ὁ

Τζών χαμογελάει στην Έλεν. Η Έλεν του γνέφει για κείνον που γλύστρησε στο διάδρομο. Κι' ό Τζών τρέχει κοντά του.

Ο πρώτος άνδρας καταφέρνει να σηκωθεί. Κοιτάζει να βρή το σιλιέττο. Το σιλιέττο πρόφτασε και το πήρε ό Γκρήκ. Η Έλεν στέκει μπροστά του. Ο κακούργος αδίστακτα την σωριάζει στο πάτωμα με δυό δυνατές γροθιές και φεύγει τρέχοντας πίσω από τόν Γκρήκ.

Ο τετραπέρατος Τζάκ Μπίλλ επιστρέφει

ΥΣΤΕΡΑ από πέντε λεπτά ό Τζάκ Μπίλλ γίριζε από τó σχολείο στο γραφείο σφυρίζοντας. Είθε την πόρτα ανοιχτή και τó σφύριγμά του κόπηκε στη μέση. Στάθηκε, έπαιξε με την πόρτα σπρώχνοντας την μέσα-έξω σκεφτικός κι ύστερα ώρμησε στο διάδρομο άνήσυχος.

—Κύριε Γκρήκ! Κύριε Τζών Γκρήκ!, φώναξε, χωρίς να πάρα καμιά άπάντηση.

Μπαίνοντας στο γραφείο είδα έκπληκτος την Έλεν Φόρεστ φιωμένη και δεμένη άναίσθητη, σωριασμένη στο πά-

τωμα. Έσκυψε πάνω της και την άνατάραξε. Η Έλεν φάνηκε πώς άφησε έναν άναστεναγμό. Ο Τζάκ της έβγαλε γρήγορα τó μαντήλι, της έβγαλε τά χέρια, την έσυρε με χίλια θάσανα και στερέωσε τó κορμί της στα πόδια της πολυθρόνας. Ύστερα έτρεξε στην κουζίνα. Δέν άργησε να γυρίση φέρνοντας μιά χύτρα με παγωμένο νερό και ένα κομμάτι πανί. Άνοιξε στη στιγμή τά παντζούρια κι άρχισε να θάζη στο πρόσωπο της Έλεν τó πανί, άφου τó θούτηξε και τó στράγγισε στο παγωμένο νερό.

—Δεσποινίς Φόρεστ! Δεσποινίς Φόρεστ, έλεγε κάθε τόσο.

Πήρε τά χέρια της και τά θούτηξε στο παγωμένο νερό. Η Έλεν μισάνοιξε τά μάτια. Τó φως την άνάγκασε να τά ξανακλείση.

—Εσύ είσαι Τζών; ρώτησε.

—Όχι, έγω είμαι ό Τζάκ Μπίλλ. Μιλήστε μου, τί συνέθη, τί έγινε έδω; Ποιός σας έδεσε; Δέν πιστεύω να κάνατε κάτι στον Τζών Γκρήκ και να σας τó έκανε αυτό για να συμμορφώθητε;

Η Έλεν μισογέλασε. Ύστερα τού έπτε να την βοηθήση. Ο Μπίλλ την βοήθησε και κάθησε στην πολυθρόνα. Τόν παρεκάλεσε να μισοκατεβάση τά παντζούρια και τόν ευχάριστήσε για τίς περιποιήσεις του.

—Πές τε μου τί έγινε, λοιπόν; επέμεινε ό νεαρός Τζάκ. Άπορώ, πώς μπήκαν άνθρωποι έδω για να σας κάνουν κάτι τέτοιο, άν δέν σας τó έκανε ό κύριος Γκρήκ. Όταν έφυγα για τó σχολείο κλειδώσα πολύ καλά.

—Είσαι θέβαιος;

—Δοκίμασα δυό-τρεις φορές. Είπα κλειδώσει.

Ή Έλεν άπλωσε τὸ χέρι της καὶ χάιδεψε τὰ μαλλιά τοῦ Τζάκ.

—Είσαι ἕνα σπουδαίο παιδί, τοῦ εἶπε. Δὲν μένει παρά νὰ γίνης κι ἕνας σπουδαῖος ἀνθρώπος.

—Ένας σπουδαῖος ντέτεκτιθ, θέλεις νὰ πῆς.

—Έστω.

—Ω, τότε, πετάχτηκε χαρούμενος ὁ Τζάκ, θὰ μπορῶ νὰ σοῦ δίνω ὕλη γιὰ δύο καὶ τρία ρεπορτάζ τὴν ἡμέρα.

—Μακάρι. Ὅμως πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ κυττάξης τὸ σχολεῖο σου.

—Τὸ σχολεῖο μου... Ἄν τουλάχιστο μ' ἔπαιρνε μαζί του πότε-πότε ὁ Τζῶν Γκρήκ...

Στὸ διάδρομο ἀκούστηκαν θήματα. Ὁ Τζάκ Μπίλλ καὶ ἡ Έλεν Φόρεστ ξαφνιάστηκαν.

Κοιτάχτηκαν μιά στιγμή σιωπηλοὶ καὶ ὕστερα ἔτρεξαν στὴν πόρτα.

—Είσαι καλά, Τζῶν; ρώτησε ἡ Φόρεστ.

—Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Γκρήκ μπαίνοντας. Μόνον ποῦ δὲν τοὺς πρόφτασα. Λὲς καὶ ἀνοιξε ἡ γῆ καὶ τοὺς κατάπιε. (Καὶ γυρίζοντας στὸν Τζάκ). Ἐδῶ εἶσαι σύ; Πότε γύρισες;

—Μόλις. Ἄλλὰ φαίνεται πὼς ἔχασα μιά σπουδαία σκηνή. ὦ, νὰ πάρη ἡ εὐχή.

—Ποτὲ νὰ μὴν εὐχεσαι νὰ θλέπης ἢ νὰ ζῆς τέτοιες σκηνές. Εἶναι καλύτερα νὰ πηγαίνης στὸ σχολεῖο ἀπ' ὀτιδήποτε ἄλλο.

—Δὲν θὰ μοῦ πῆτε τί ἔγινε;

—Ἴσως μιά ἄλλη φορά. Πεινάς;

—Λίγο.

Ή Έλεν περπάτησε κατὰ τὴν κουζίνα. Εἶπε:

—Ἄν θὰ ἔρω στὸ ψυγεῖο ὠραία πράγματα, θὰ σὰς κάνω καὶ ὠραῖο φαγητό.

—Θὰ σὲ βοηθήσω, Έλεν, ἔκανε ὁ Τζῶν Γκρήκ καὶ πῆγε πίσω της.

—Κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ βοηθήσω, εἶπε ὁ Τζάκ Μπίλλ καὶ τοὺς ἀκολούθησε.

Τὸ γέλιο τῆς Έλεν ἀντήχησε δυνατὸ στὸ διάδρομο.

Μιά γυναίκα τηλεφωνεῖ καὶ ὁ Πήτερσον λέει τὸ σχέδιό του

ΜΟΛΙΣ εἶχαν φαεί. Ἡ Έλεν ἀποτελείωνε τὸν καφέ της, ὁ Τζάκ προσπαθοῦσε νὰ βάλει μέσα σ' ἕνα μικρὸ κουτὶ μιά κίτρινη σκόνη καὶ ὁ Τζῶν Γκρήκ ἀναγερμένος στὴν πολυθρόνα μισόκλεινε τὰ μάτια γιὰ νὰ τὸν πάρη ἕνα-δυὸ λεπτά ὁ ὕπνος.

Ξαφνικὰ χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Τζῶν Γκρήκ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

—Έμπρός;

—Σεῖς, κύριε ντέτεκτιθ; ρώ-

τησε μιά γυναικεία φωνή στο τηλέφωνο.

—Τί θέλετε; Ήκανε με κουρασμένο και ξερό τόνο ο Τζών.

—Νά σάς πω πώς δέν έπρεπε νά άνακατευτήτε έσεις στο φόνο και στα κλεμμένα σχέδια του Ρόντιμ.

—Μπα; Σ'άς εύχαριστώ για τις συμβουλές σας.

—Ποιός σάς ειπε νά πάτε στην κυρία Μπέτερ;

—'Εσάς ποιός σάς ειπε νά μου τηλεφωνήσετε;

—Κύριε Τζών Γκρήκ, έπιθυμήτε νά γυρίσετε μιά μέρα στην 'Ελλάδα νά σάς θαυμάσουν οι όπαδοί σας;

—'Ισως.

—Τότε μήν αναφέρετε ποτέ σας τόν Γκίλ και μήν φύγετε άπόψε άπό τό σπίτι σας.

Ο Τζών Γκρήκ ξέσπασε σ' ένα δυνατό γέλιο. Η γυναικεία φωνή στο τηλέφωνο έγινε βαρειά κι' άρχισε νά ξεστομίζει φράσεις που δέν ήταν καθόλου εύγενικές. Στο τέλος ειπε:

—Παράγγειλε τό άπόγευμα τό φέρετρό σου για νά θγάλης άπ' τόν κύπο τήν Φόρεστ και τούς φίλους σου.

Ο Γκρήκ γέλασε πιό δυνατά. Το τηλέφωνο άπ' όπου του μιλούσε ή άγνωστη γυναίκα έκλεισε. Η 'Ελεν ρώτησε:

—Ποιά ήταν;

—'Αν μου έπιτρέψης νά κρατώ ένα μυστικό...

—'Οπως θές.

—Θά μπορώ νά σου τό πω άπόψε στις 9½ ή στις 10.

—Σ' εύχαριστώ.

—Μπορείς 'Ελεν στις 9 ν' άκολουθήσης τόν Πήτερσον σ' ένα ραντεβού;

—Μου έκλεισες ραντεβού με τόν Πήτερσον χωρίς νά τό ξέρω;

—'Οχι. 'Εγώ έχω μαζί του ραντεβού, αλλά είναι άδύνατον νά πάω.

—Μεγάλη τιμή μου κάνεις νά σε άντικαταστήσω, αλλά δέν τό αξίζω.

—Νά σε άντικαταστήσω έγώ! πετάχτηκε ο Τζάκ Μπιλλ κι' έτρεξε κοντά του.

Ο Τζών Γκρήκ του άνακάτωσε τά μαλλιά. 'Υστερα ειπε στην 'Ελεν.

—'Ελεν, πέρνα κατά τις 8 νά τόν πάρης.

Ο Τζάκ Μπιλλ δέν ήξερε πώς νά έκφράση τη χαρά του και τις εύχαριστίες του στον Τζών Γκρήκ.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Αύτη τη φορά ήταν ο Πήτερσον.

—Θά σ' έπαιρνα σε δυό λεπτά κι' έγώ του ειπε ο Τζών.

—Συνεθη τίποτε;

—Μιά μικρή έπίθεση στο γραφείο μου.

—Ποιός;

—Ο φίλος σου, ο Γκίλ.

Σιγή. Γιατί ειχε μείνει άποχαμένος κι' άμίλητος ο Πήτερσον;

—'Εμπρός; ρώτησε ο Τζών Γκρήκ και γύρισε τό μηδέν. 'Εμπρός;

—Ζείς; άκούστηκε σθησμένη ή φωνή του Πήτερσον.

—Νομίζω ναί. (Και ύστερα). Τί με ήθελες;

—Νά σου πω για τήν νεκροψία.

—'Λοιπόν;

—Μεθανοσενζιφολθινιστρίνη.

—Πώς;

—Έτσι τὸ γράφει τὸ ἀέριο ἢ ἔκθεση.

—Ποιὸ ἀέριο;

—Αὐτὸ ποὺ ἐκτόξευαν τὰ ὄπλα τῶν φαντασμάτων.

—Πῶς τὸ εἶπες;

Ὁ Πήτερσον ἐπανέλαβε μὲ δυσκολία τὴν ὀνομασία καὶ ἐξήγησε πῶς εἶχε φέρει τὸν ἀκαριαῖο θάνατο στὸν Ρόντιμ καὶ πῶς τὴν εἶχε γλυτώσει φτηνὰ αὐτός. Ὑστερα εἶπε ὅτι γι' αὐτὸ τὰ φαντάσματα εἶχαν γυάλινα κράνη: γιὰ νὰ μὴ ἀναπνεύσουν τὸ φοβερό, θανατηφόρο ἀέριο καὶ ὅτι φροντίσε νὰ εἶναι ὅλα ἔτοιμα γιὰ τὸ βράδυ. Δηλαδή, θὰ ἔντυνε ὄλους τοὺς ἀστυνομικοὺς μὲ μαύρα ροῦχα καὶ θὰ φοροῦσε σὲ ὀ-

λους μάσκες μὲ δευγόνο. Τὸ κεφάλι τους θὰ τὸ σκέπαζε μ' ἓνα γυάλινο κράνος. Ἐτσι πετύχαινε δυὸ πράγματα: Πρῶτο, δὲν θὰ κινδύνευε κανένας ἀπ' τὰ ὄπλα τῶν φαντασμάτων καὶ δεύτερο, θὰ μπερδεύε τὰ φαντάσματα, ἂν παρουσιαζόταν ὀπως στὴν ταράτσα τοῦ «Νιου Γιώκερ». Οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ἦταν ὅλοι ἐφοδιασμένοι μὲ ἀτομικοὺς ἀστυράτους, ποὺ θὰ ἔστειλαν κάθε δυὸ δευτερόλεπτα τὸ σήμα ἀναγνώρισεως.

Ὁ Ἰζών Γκρήκ τὰ ἀκουγε ὄλα αὐτὰ τὰ παράξενα καὶ φανταστικά σχέδια τοῦ Πήτερσον καπνίζοντας τὴν τσιπα του. Πότε-πότε ἔρριχνε μιὰ γελαστὴ ματιὰ στὴν Ἐλεν καὶ στὸν

—Ποῦ γεννηθήκατε; ρώτησε σὲ τόνο οἰγανὸ ὁ Τζῶν Γκρήκ τὴν κ. Μπέτερ

Τζάκ, πού τώρα κοντά- κοντά σχεδιάζαν μαζί σ' ένα μεγάλο χαρτί δρόμους, σπίτια, αυτοκίνητα. Κάποια φορά ο Πήτερσον τελείωσε, αφού βεβαίωσε πως στη 8½ ή ώρα θά ήταν όλα έτοιμα και οι αστυνομικοί ανεβασμένοι στα τρία αυτοκίνητα.

— Άκουσε, αγαπητέ μου Πήτερσον, δέν θάρθω μαζί σου απόψε, είπε ο Τζών Γκρήκ σιγά τηλέφωνο.

— Πώς; θούϊσε δυνατά τ' ακουστικό του.

— Σου είπα πως δέν θάρθω απόψε μαζί σου, επανέλαθε ο Τζών Γκρήκ. Άν μου κάνης τή χάρη νά πάρης τήν "Ελεν και τον Τζάκ μαζί σου...

Ο Πήτερσον ξέσπασε σέ φωνές. Ο Τζών προσπάθησε νά τον καθησυχάση. Του είπε πως ήταν ανάγκη μεγάλη νά πεταχτή σ' ένα προάστιο γιά τήν κλοπή κάποιου διαμαντιού, πού θά του μιλούσε αύριο και πως τό σχέδιό του ήταν τόσο τέλειο, πού δέν είχε ανάγκη νά τον βοηθήση άλλος κανένας. "Ηλπίζε, πως μισή ώρα ή τό πολύ μία ύστερα απ' τίς 9 όλη ή συμμορία του Γκιλ και τά κλεμμένα σχέδια του Ρόντιμ θά ήταν στα χέρια του.

Ο Πήτερσον κολακεύτηκε. Εύχήθηκε καλή επιτυχία πρώτα στον έαυτό του κι' ύστερα στον Γκρήκ και έκλεισε τό τηλέφωνο.

Εαφνικά τό χέρι του Τζών Γκρήκ σηκώνεται και μαγκώνει τό κεφάλι του ανθρώπου με τή μάσκα

Στις 9 τὸ βράδυ

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Πήτερσον, πὺ ἐφερνε τὸν ἴδιο τὸν ἐπιθεωρητὴ, τὴν "Ἐλεν Φόρεστ, τὸν νεαρὸ Τζάκ μαζί μ' ἕναν γεροδεμένο ἀστυνομικὸ καὶ τὴν θλιμμένη κυρία Μπέτερ προπορευόταν. Πίσω ἀκολουθοῦσαν τρία μεγάλα αὐτοκίνητα φορτωμένα διαλεγμένους ἀστυνομικούς ντυμένους μὲ μαύρα κοστούμια, πὺ κουβαλοῦσαν μαζί τους, ὄλα τὰ σύνεργα πὺ εἶχε διατάξει ὁ Πήτερσον, δηλαδὴ τὶς μάσκες, τὰ γυάλινα κράνη καὶ ἀρκετὲς χειροβομβίδες μὲ δακρυογόνα καὶ καπνογόνα ἀέρια.

Ἡ κυρία Μπέτερ εἶχε τὸ πρόσταγμα. Αὐτὴ ἔλεγε στὸ σωφὲρ: «Στρίψε ἀριστερά, στρίψε δεξιά, στάσου σ' αὐτὸ τὸ δρομάκι, ξεκίνησε σιγά, τρέξε».

"Ἐφτασαν σὲ μιὰ περιοχὴ κατασκότεινη, στὴν Στήλγουϊν "Ἀθωνίου.

—"Ἐδῶ θὰ κατεβούμε, εἶπε ἡ κ. Μπέτερ. Θὰ προχωρήσουμε μὲ τὰ πόδια στὸ στενὸ δρόμο. Τὸν βλέπετε κύριε ἐπιθεωρητά;

—Καὶ βέβαια.

—Ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ εἴσοδος μυστική. Μπορεῖτε νὰ διατάξετε τοὺς ἀστυνομικοὺς σας νὰ κυκλώσουν τὸ σπίτι.

Ὁ Πήτερσον φώναξε κοντὰ τοῦ δυὸ ἀξιωματικῶν καὶ τοὺς μίλησε.

Σὲ λίγο οἱ μαυροφορεμένοι ἀστυνομικοὶ περικύκλωναν τὴν σκοτεινὴ θύλακα, πὺ θρισκόταν ὀλομεις ἑνὸς μεγάλου κήπου.

Ἡ κ. Μπέτερ ρώτησε:

—Γιατί εἶναι ντυμένοι ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ σας; Καὶ τί εἶναι αὐτὰ πὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους;

—Ὦ, κυρία μου, ἴσως ἔχουμε ἀπόψε μιὰ μονομαχία φαντασμάτων, μοναδικὴ στὰ χρονικά τῆς Ἀστυνομίας.

—Ἐλπίζω νὰ μὴν χρειαστῆ μιὰ τέτοια μονομαχία, κ. Ἐπιθεωρητά.

—"Ἄς τὸ ἐλπίζουμε.

—Θὰ πάρετε μαζί σας καὶ τὸν νεαρό;

—Ναί.

—Ἐνα παιδί καὶ τὸ φέρνετε μαζί σας σὲ τέτοια μέρη;

—Ἐχουν δεῖ πολὺ χειρότερα τὰ μάτια του

Ἐἴμαστε ἔτοιμοι κ. Μπέτερ;

—Προχωροῦμε.

Ὁ Πήτερσον, ἡ "Ἐλεν, ὁ Τζάκ κι' ἀκόμα ἕνας ἀστυνομικὸς ἀκολουθήσαν τὴν κ. Μπέτερ. Προχώρησαν σὲ μιὰ εἴσοδο χαμηλὴ. Ἡ κ. Μπέτερ τὴν ἀνοίξε καὶ μῆκε.

—Προσοχὴ, τοὺς εἶπε, ἀν κι' αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν πιστεύω νὰ εἶναι καιέντας ἐδῶ. Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔποπτευθοῦν ἀστυνομικὴ ἐπίδρομὴ στὸ κρυψοφύγετό τους. Θὰ πιάσωμε τὸν Γκίλ

μέσα στο δωμάτιο που καταστρώνει τα σαταιικά του σχέδια.

—Είστε βεβαία πώς πηγαίνουμε εκεί που πρέπει; ρώτησε ο Πήτερσον.

—Ναί, απάντησε η κ. Μπέτερ ενῶ ἔφταναν σ' ἓνα μικρὸ χῶλ. Ἄκουστε, κ. Ἐπιθεωρητά, δὲν ἔρχομαι πρώτη φορά ἐδῶ. Ξέρω καλά ὅλα τὰ κατὰ τόπια τοῦ στρατηγείου καὶ εἶμαι χαρούμενη πού θά καταστρέψω τὸν ἄνθρωπο πού μοῦ γκρέμισε ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς ζωῆς μου. Ὁ Γκίλ εἶναι σιγυρος γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἀσφάλειά του ὡς μέσα. Εἶναι ἀδύνατο νὰ ὑποφιασθῆ πῶς αὐτὴ τῆ στιγμὴ θρίσκειται ἕνας ἐχθρὸς του στὸ μυστικὸ του καταφύγιο. Ἄκουστε. Πρέπει νὰ ἐξουδετερώσετε τὰ θανατηφόρα σῦρματα μὲ τὴν ἄμυντικὴ ἔγκαιρὰ ἀπόγραφειο. Εἶναι ὁ μεγάλος μοχλὸς δεξιὰ ἀπ' τὴν πόρτα, κοντὰ στὴν πράσινη κουρτίνα. Ὑστερα πρέπει νὰ καταστραφῆ ἡ ἀμυντικὴ ἔγκαιρὰ ἀπόγραφειο τοῦ Γκίλ. Σεῖς εἶπτε καλὸς ἰσοπευτής, κ. Ἄστυνόμε; Σημαδέψτε τὸ σπιτάκι πού εἶναι στὸ κἀνδρο, στὸν ἄνω, πάνω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, καὶ πυροβολήστε ἀμέσως. Ἡ ἀμυντικὴ ἔγκαιρὰ ἀπόγραφειο θά παραλύσῃ τότε. Τότε εἰδοποιεῖτε καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ἐπιτεθοῦν. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο μυστικὸ. Προσοχή, πλησιάζουμε.

Ὁ Πήτερσον, ὁ Τζάκ, ἡ Ἐλεν καὶ ὁ ἀστυνομικὸς πού τοὺς συνόδευε εἶχαν μείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ σ' ὅ,τι τοὺς ἔλεγε ἡ

κ. Μπέτερ.

Προχώρησαν λίγα βήματα μὲ προφύλαξη. Ἀνέθηκαν μιά στενὴ σκάλα καὶ θρέθηκαν σ' ἓνα δωμάτιο περίεργο, τριγυρισμένο ἀπὸ πόρτες καὶ στρωμένο, λές, μὲ καθρέφτη.

—Εἶναι μέταλλο, ἐξήγησε ἡ κ. Μπέτερ. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀόρατο μάτι τοῦ Γκίλ. Προσοχή, μὴν προχωρεῖτε. Ὅποιος πατήσῃ ἐδῶ πάνω, ὁ Γκίλ, ὅπου καὶ νὰ εἶναι, τὸ μαθαίνει ἀμέσως.

Σήκωσε τὸ χέρι τῆς κι ἔστριψε ἕνα διακόπτη.

—Ὅριστε, εἶπε. Τώρα μπορείτε νὰ προχωρήσετε. Ἀπομόνωσα τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Τὸ ἀόρατο μάτι τοῦ Γκίλ, τώρα εἶναι ἀκίνητο. Τώρα μπορούμε νὰ περπατήσουμε ἀφοῦ. Ὁ ἐχθρὸς εἶναι στὰ χέρια μας. Ὡ, θά ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο τοῦ Ρόντιου.

Ἡ κ. Μπέτερ πού ἔδειχνε μιά περίεργη χαρὰ καὶ ἰκανοποίηση τὸ πρόσωπό τῆς, προχώρησε μὲ γρήγορα βήματα τώρα κατὰ τὸ βᾶθος. Απομακρύνθηκε ἕνα - δυὸ βήματα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ξαφνικὰ ἔπεσε ἀπότομα ἀνάμεσά τους ἕνα φράγμα ἀπὸ κρύσταλλο, πού ἦταν σὰν τοῖχος καὶ πού ἀπομόνωσε τὴν κ. Μπέτερ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

—Κυρία Μπέτερ, κυρία Μπέτερ, φώναξε ὁ Πήτερσον καὶ πῆγε νὰ τρέξῃ σκοντάφτοντας στὸ διαφανὲ τοῖχο.

Ἡ Ἐλεν κράτησε τὸν Πήτερσον. Ὁ Τζάκ κοίταζε τριγύρω σὰν ἀποχαμένος.

—Φορέστε τὶς μάσκες, εἶπε ὁ Πήτερσον, (καὶ γυρίζοντας στὸν ἀστυνομικὸ): Εἰδοποίησε τοὺς ἄλλους νὰ ἐπιτεθοῦν.

Στὰ χέρια τῆς συμμορίας

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή πέρα από τὸν κρυστάλλινο τοῖχο φάνηκαν δυὸ φαντάσματα, ἴδια ὅπως στὴν ταράτσα τοῦ «Νιοῦ Γιῶκερ», μὲ ὄψη ἀποτρόπαια, πίσω ἀπὸ τὰ γυάλινα κράνη. Ἡ κ. Μπέτερ τὰ σάστισε. Στριφογύρισε τρομαγμένη, ἄπλωσε τὰ χέρια κατὰ τὸν Πήτερσον καὶ ζητοῦσε ἀπεγνωσμένα βοήθεια. Τὰ δυὸ φαντάσματα ὤρμησαν κατὰ πάνω της. Ὁ ἀστυνομικὸς ἄδειασε τὸ περιστροφὸ τοῦ πάνω στὸν κρυστάλλινο τοῖχο. Τὸ κρύσταλλο χαράχτηκε ἐλαφρὰ χωρὶς νὰ σπάσῃ πουθενά. Ἡ κ. Μπέτερ φάνηκε πῶς ἔβαλε μιὰ τρομαγμένη κραυγή. Τὰ φαντάσματα γέλασαν δυνατὰ καὶ ὁ χώρος ἀντήχησε ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα σατανικὸ γέλιο, σὰν νὰ τὸ σκόρπιζε κάποιον μεγάλφωνο. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ φαντάσματα ἄρπαξε τὴν κ. Μπέτερ ἀπ' τοὺς ὤμους. Ἡ κ. Μπέτερ λύγισε κι' ἔπεσε λιγοθυμισμένη. Τὸ φάντασμα τὴν ἔσυρε στὸ βᾶθος. Μιὰ πόρτα ἄνοιξε αὐτόματα καὶ πίσω της ἔκλεισαν τὰ δυὸ φαντάσματα μὲ τὴν κ. Μπέτερ.

Ὁ Πήτερσον δὲν πρόφτασε νὰ κοιταχθῆ μὲ τοὺς ἄλλους. Τὸ κρύσταλλο ἄρχισε νὰ θαμπώνη. Ὁ μικρὸς Τζᾶκ ἔκανε δυὸ θήματα δεξιά καὶ γύρισε ἀμέσως κοντὰ στὴν Ἐλεν πού τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Κανένας δὲν μίλησε, κανένας δὲν εἶπε τίποτα. Κοίταζαν γύρω. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἔξοδος. Ἦταν καὶ οἱ τέσσερις φυλακισμένοι ἐκεῖ μέσα. Πῶς θὰ ἔδιναν τὸ σημά για τὴν ἐπίθεση;

Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μιὰ φοβερὴ δύσπνοια τοὺς ἔπιασε. Πλησίασαν διὰ τῆς βίας ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Τὰ πόδια τοὺς θάραιναν. Ἡ φωνὴ τοὺς λές κι' εἶχε χαθῆ. Ἕνα ἀόρατο χέρι τοὺς ἔσφιγγε τὸ λαιμὸ. Ἐχασαν τὶς αἰσθήσεις τους.

Ὅταν συνήλθαν ἦταν σ' ἕνα δωμάτιο χωρὶς παράθυρα, μὲ δυὸ ἀντικρυστὲς πόρτες, μὲ μεγάλες πολυθρόνες κι' ἕνα θάρυ γραφεῖο. Ἕνας ψηλός, καλοδεμένος κύριος, μὲ φράκο καὶ μὲ μπαστοῦνι στὸ χέρι στεκόταν ἀντίκρου τους. Τοὺς χαμογέλασε καὶ τοὺς εἶπε μὲ εὐγενικὴ φωνὴ καὶ μὲ πολὺ εἰρωνικὸ τόνο:

—Εἶναι ἀδύνατο νὰ καταλάβω τί ἤρθατε νὰ κάνετε δῶ. Ἐσᾶς, κύριε Ἐπιθεωρητᾶ, ἡ δουλειὰ σας πρέπει νὰ περιορίζεται στὸ νὰ διαπιστώνετε τὰ ἐγκλήματα. Ἐσᾶς, κ. Ἀστυνόμω, στὸ νὰ τὰ καταγράφετε στὸ καρνέ σας. Ἐσᾶς, δεσποινίς μου, νὰ γράφετε στὸ γραφεῖο σας συμπληρώνοντας μὲ τὴ φαντασία σας τὸ ρεπορτάζ κι' ἔσένα νεαρέ μου, τὰ βιβλία σου καὶ τὸ κρεβάτι. Ἀσφα-

λως, ήρθατε ως εδώ, κ. Έπιθεωρητά, με διαθέσεις άσχημες έναντιον μας. Βέβαια, θά επιθυμούσατε πολύ να προστατέψετε την κ. Μπέτερ, πού είχε την καλωσύνη να μάς προδώση. Βλέπετε ήρθε μόνη της ως έμας κι έπεσε μόνη στη φάκα. Είναι περιττό να σάς πώ, πώς είναι καταδικασμένη άπ' τόν Άρχηγό μας σε θάνατο. Σε λίγο θά έκτελεσθή. Δεν θά διαστάσουμε να την έκτελέσουμε μπροστά σας. Θά παρακολουθήσετε με την ήσυχία σας πόσο άργα θά πεθάνη, για να βεβαιωθήτε με τα ίδια σας τα μάτια πόσο λίγο την ώφέλησε ή προστασία σας. Στο μεταξύ, θά διψάτε άσφαλώς. Τί μπορώ να σάς προσφέρω; Μιά κόκα-κόλα; Μήπως ένα πούρο Άθάνας, κ. Πήτερσον;

—Τήποτε, άπάντησε ξερά ο Πήτερσον.

—Ω, καταλαβαίνω πώς με άντιπαθείτε, ειπε ο κύριος με τό φράκο. Φαίνεσθε όλοι κατσοφιασμένοι. Θά σάς θερμοπαρακαλέσω τώρα πού θά έρθη ο Άρχηγός, να αλλάξετε ύφος. Ο Άρχηγός είναι πολύ εύχαριστημένος όταν βλέπει χαρούμενους και ξένοιαστους ανθρώπους. Τώρα, άν πρόκειται να μην θγητε άπό δώ μέσα ζωντανοί, αυτό είναι ένα άλλο θέμα.

Ο Πήτερσον και οι άλλοι, μ' όλη την ψυχραιμία πού ήθελαν να δείξουν ξεγελώντας τους ίδιους τους έαυτούς τους, ένοιωσαν ένα ρίγος παγωμένο να περνάη τα κορμιά τους. Άνατριχίασαν.

Ο κύριος με τό ειρωνικό χα-

μόγελο έξακολούθησε:

—Και τώρα, έπιτρέψτε μου να σάς παρουσιάσω τόν Άρχηγό. Κρίμα πού δεν είναι μαζί σας και κάποιος περιήφμος ντέτεκτιβ πού άκούει στο όνομα Τζών Γκρήκ. Φαίνεται σκέφθηκε πιδ φρόνιμα άπό σας κι έμεινε για να σώση τη ζωή του.

Ο άρχηγός εμφανίζεται

Ο ΛΟΙ άλλαξαν μιά γρήγορη ματιά. Η Έλεν πήγε κάτι να πη, μά δεν πρόκανε. Η πόρτα του θάθους άνοιξε αυτόματα και φάνηκε ένας άνθρωπος με κίτρινο φράκο, κόκκινη γραβάτα πάνω σε πράσινο πουκάμισο, με μιά μορφή άληθινά διαβολική, έτσι πού τα μαύρα μαλλιά του όρθώνονταν σ' ένα θαμπό, σκοτεινιασμένο πρόσωπο. Χαμογέλασε στους αίχμαλώτους του και πλησίασε άργα τό θαυ γραφείο.

—Φίλε μου Ρόμπερτ, ειπε με παράξενη λεπτή φωνή στον ψηλό κύριο με τό φράκο, σ' εύχαριστώ για την τιμή πού μου έκανες να γνωρίσω άπόψε τόν κ. Πήτερσον, την δεσποινίδα Φόρεστ πού δεν κουράστηκε άκόμα να γράφει άστυνομικά ρε-

πορτάς και τὸν νεαρό, ποὺ φαίνεται πὼς θέλει νὰ κάνει πολὺ τὸν ξευπνο. Ὁμολογῶ, πὼς ὕστερα ἀπ' τὰ σχέδια τοῦ Ρόντιμ ποὺ ἀποκτήσαμε καὶ τὴν αἰχμαλωσία ἐκείνης τῆς ἀπιστῆς κ. Μπέτερ, ἡ παρουσία τοῦ ἐπιθεωρητῆ Πήτερσον εἶναι πολὺ εὐχάριστη ἐκπληξη μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. "Ελα, ἀγαπητέ μου Ρόμπερτ, νὰ τραθῆξου-με τώρα ἕναν κλῆρο.

Πῆρε ἕνα ἀσημένιο κουτὶ ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἀναποδογύρισε.

— Ἐδῶ μέσα εἶναι ὄλα τὰ ὀνόματα τῶν συντρόφων μας. Ὅποιος θὰ ἔχη τὴν τύχη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν προδότρα Μπέτερ, θὰ πάρῃ γιὰ ἀμοιβὴ τὸ μεγάλο ζαφείρι ποὺ «προμηθευτήκαμε» ἀπ' τὸ Σικάγο. Ἐμπρός, τράθηξε, Ρόμπερτ.

Ὁ Ρόμπερτ μὲ εὐγενικὴ χειρονομία καὶ πάντα μὲ τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο στὸ στόμα τράθηξε ἕνα κλῆρο.

— Διάβασέ τον, Ρόμπερτ.

Ὁ Ρόμπερτ διάβασε:

— Μάξ.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ Ἀρχηγός. Ὁ Μάξ ἔχει τὸν τρόπο νὰ κἀν νὰ πεθαίνῃ πολὺ ἀργὰ ἕνα θῦμα. Θὰ μπορούσε, Ρόμπερτ, νὰ τραθῆξῃς ἄλλον ἕναν κλῆρο; Βάλε μέσα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μάξ. "Ας ξαναδοκιμάσῃ τὴν τύχη σου.

Ὁ Ρόμπερτ ἔρριξε τὸν κλῆρο τοῦ Μάξ. Ὁ Ἀρχηγός τοὺς ἀνακάτωσε. Εἶπε:

— Ξέρεις γιὰ ποιὸν θὰ τραθῆξῃς κλῆρο;

— "Αν δὲν κἀνω λάθος, γιὰ τὸν ἐπιθεωρητῆ Πήτερσον.

Ὁ Πήτερσον ἔμεινε μὲ τὸ

στόμα ὀρθάνοιχτο. Ὁ Ἀρχηγός γέλασε.

— Φαντάσου τὸν κ. Ἐπιθεωρητῆ ξεπλωμένον μέσα σ' ἕνα κρυστάλλινο φέρετρο.

Ὁ Ρόμπερτ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Πήτερσον.

Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ ἄλλοι. Ὑστερα ὁ Ρόμπερτ τράθηξε ἕναν κλῆρο. Τὸν ἀνοίξε καὶ διάβασε:

— Μάξ. "Ω, ἀρχίζω, Ἀρχηγέ

μου, νὰ ζηλεύω τὴν τύχη τοῦ Μάξ

— Μὴν ἀνησυχῆς, φίλε μου.

Γιὰ τίς ὑπηρεσίες σου ἔχω τὸν τρόπο νὰ σε ἀποζημιώσω μὲ τὸ παραπάνω. Σὲ λίγες μέρες ποὺ θὰ ἀδειάσουμε τὴν Τράπεζα... Μά, γιατί οἱ φίλοι μας εἶναι τόσο θλιμμένοι; Βλέπω πὼς δὲν τοὺς εὐχαριστεῖ ἡ συντροφία μας.

Ὁ Ἀρχηγός ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη μίσος στοὺς αἰχμαλώτους του. Τὸ βλέμμα του σταμάτησε στὸν ἐπιθεωρητῆ.

— Πὼς σὰς φαίνεται ἡ ζωὴ μας, κ. Ἐπιθεωρητά; Καὶ γιὰ τὰ σχέδιά μας; Μήπως ἔχετε καμμιά ἀντίρρηση;

— Τὰ σχέδιά σας εἶναι θαυμάσια, εἶπε ὁ Πήτερσον. Ἀπὸ σὰς δὲν μπορούσε νὰ περιμένη κανεὶς τίποτε καλύτερο.

Ὁ Ἀρχηγός ἐτίεσε ἕνα κουμπί. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε μ' ἕνα ἀπαλὸ ρόζ χρῶμα καὶ ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε τώρα πιὸ σκληρῆ:

— Θαυμάσια, κ. Ἐπιθεωρητά. Θεωρῶ πολὺτιμη τὴν κρίση σας. Ἐχω τέτοια ἐκτίμηση στὸ μυαλό σας, ποὺ σὲ λίγο θὰ τὸ θάλω μέσα σὲ μιὰ γυάλα γιὰ νὰ τοῦ ζητῶ συμβουλές ὅποτε μοῦ χρειάζονται

Τὸ φοβερὸ καὶ σατανικὸ γέλιο τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ διαβολικὴ ὄψη καὶ τὸ περιεργο κίτρινο φράκο ἀντήχησε σὰν ἀποτρόπαιο προάγγελμα θανάτου στ' αὐτὰ τῶν αἰχμαλώτων.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀμέσως ἐγκατέλειψε τὸ εἰρωνικὸ ὄφος του καὶ γυρίζοντας στὸν Πήτερσον, εἶπε:

—Καιρὸς νὰ πάψῃ ἡ κωμωδία, κ. Ἐπιθεωρητᾶ. Νόμισες πὼς θὰ κατάφερνες νὰ ἀναμετρηθῆς μαζί μου. Τόλμησες νὰ φτάσης ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ ἀντικρύσης καὶ νὰ συλλάβῃς, ἴσως, τὸν δολοφόνου τοῦ Ρόντιμ. Μὰ θλέπεις πὼς γελάστηκες. Τώρα εἶναι ἀργά γιὰ νὰ μετανοήσης. Χτὲς θράδου τὴ γλύτωσες. Σήμερα τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σὲ γλυτώσῃ. Θὰ πεθάνῃς σὰν τὸ σκυλί. Αὐριο θὰ μporῶ νὰ σ' ἐξευτελίσω. Γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅλος ὁ κόσμος πὼς τιμωρῶ τοὺς ἐχθροὺς μου. Γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὸ μαρτύριό σου, θὰ σοῦ δώσω ὄσες πληροφορίες θές. Θὰ σοῦ τίς δώσω τώρα ποὺ σοῦ εἶναι ἀχρηστες. Ἐγὼ εἶμαι ὁ φαβερὸς Γκίλ. Μ' ἀκούς; Ἐγὼ ἔχω κάνει ὄσα ἐγκλήματα κατατάρραξαν τὴν ἀστυνομία σας τὸν τελευταῖο καιρό. Ἐγὼ μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου σκότωσα τὸν Ρόντιμ. Αὐριο θὰ πουλήσω τὰ σχέδιά του σ' ὄποιο κράτος μοῦ δώσει τὸ περισσότερο χρυσάφι. Καὶ ξέρω ποῖο κράτος θὰ μὲ πληρώσῃ. Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι σὰ χαζός; Πᾶνε νὰ μὲ κυττάζῃς. Ἐγὼ θὰ σὲ σκότωσω, τώρα ἀμέσως. Κι' ἐσένα καὶ ὄσους εἶναι μαζί σου.

Ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴ διαβολι-

κὴ μορφὴ σηκώνει τὸ χέρι του, τραβάει ἀπ' τὴ μέσα τσέπη τοῦ φράκου του ἕνα στιλέττο καὶ μὲ ὀρμὴ τινάζει στὴν διεύθυνση τοῦ Πήτερσον. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ρόμπερτ σηκώνει τὸ μπαστούνι ποὺ κρατᾶει στὰ χέρια ἀπότομα καὶ μὲ κίνηση καταπληκτικὴ χτυπάει τὸ στιλέττο στὸν ἀέρα.

Τὸ στιλέττο χάνει τὴν διεύθυνσή του καὶ πέφτει στὸ πάτωμα.

Ὁ Ἀρχηγὸς γυρίζει καὶ βλέπει τὸν Ρόμπερτ μὲ κατάπληξη καὶ μὲ μιὰ ἔκφραση ὀργισμένη, φωνάζει:

—Τί ἔκανες ἐκεῖ, Ρόμπερτ;

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπλώνει τὸ χέρι σ' ἕναν μοχλὸ στὰ πλάγια τοῦ τραπεζιοῦ κι' εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸν τραβήξῃ, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζει σὰν τρελλός:

—Κατάλαβες τί ἔκανες, Ρόμπερτ;

—Καταλαβαίνω πολὺ καλά, Ἀρχηγέ μου, ἀποκρίνεται ὁ Ρόμπερτ καὶ μὲ μιὰ κίνηση ἀπότομη τινάζει μακριὰ τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ μπαστουινοῦ, ἐνῶ ἀπὸ μέσα προβάλλει ἕνα ἀστραφτερὸ ξίφος.

—Ρόμπερτ γρυλλίζει ὁ Ἀρχηγός.

Δὲν προφταίνει τίποτε ἄλλο νὰ πῇ. Τὸ λεπτό, γυαλιστερό ξίφος βυθίζεται στὴν ὠμοπλάτη τοῦ Ἀρχηγοῦ κι' ὁ Ἀρχηγὸς σωριάζεται πάνω στὸ βαρὺ γραφεῖο μ' ἕνα φόβερό μουγκρητό. Ὁ Πήτερσον, ἡ Ἐλεν, ὁ Τζάκ, ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ ἔκπληκτο εἶδαν τὴν σκηνὴ ἀνάμεσα τοῦ Ρόμπερτ καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, νοιώθουν ξαφνικὰ τὰ κορμιά τους ἐλεύθερα, τὰ πό-

δια τους σά να άπαλλάχτηκαν από βαριά δεσμά, την άναπνοή τους, σά να ξαναβρήκε το ρυθμό της στο στήθος τους. Τρέχουν όλοι μαζί κοντά στον άπροσδόκητο σωτήρα τους, μα ό σωτήρας τους τους σταματάει μ' ένα νόημα ξαφνικό και τους μιλάει γρήγορα:

—Ψυχραιμία, τους λέει. Έδω μέσα υπάρχουν άλλοι πέντε άνθρωποι πολλοί επικίνδυνοι. Πηγαίνω να τους κλεισω στο θάλαμο των άερίων. Σε μισή ώρα περιμένετε με στο γραφείο σας, κ. Πήτερσον. Προς τό παρόν άπαλλάξτε τον Άρχηγό άπ' την μάσκα του.

Ό άγνωστος Ρόμπερτ άνοίγει μιά πόρτα μυστική και χάνεται, ένω άπ' την πίσω πόρτα όρμούν στο ύωμάτιο πέντε άστυνομικοί με τά περίστροφα στο χέρι.

—Πήραμε τό σήμα κινδύνου, λέει ό έπικεφαλής Νταϊγκ. Ήταν περίεργος ό τρόπος του σήματος, κ. Έπιθεωρητά. Έπεσε μπροστά στα πόδια μου μιά σφαίρα βαριά. Γύρω της ήταν τυλιγμένο ένα σημείωμα! «Κινδυνεύει ό Πήτερσον και οί άλλοι που μπήκαν στη βίλλα. Άκολουθήστε τά κίτρινα στίγματα από την τρίτη δεξιά πόρτα και μπήτε στο δωμάτιο που θα σας όδηγήσουν». Τρέξαμε χωρίς να λογαριάσουμε τον κίνδυνο. Τα κίτρινα στίγματα μάς όδηγήσαν έδω.

Ή Έλεν γνέφει του Νταϊγκ κι' ό Νταϊγκ την βοηθάει ν' άνασηκώσουν τό σωμα του Άρχηγού που στο μεταξύ είχε πέσει στο πάτωμα. Τόν μισοξαπλώνουν στο βαρύ γραφείο κι'

ό μικρός Τζάκ προσπαθεί να τραθήξει άπ' τό πρόσωπό του τη μάσκα, ένω ό Πήτερσον τά έχει ακόμα χαμένα και με χέρια που τρέμουν παιδεύεται ν' άνάψει τό πούρο του.

Λίγα δευτερόλεπτα. Κι' ύστερα όλοι άπομένουν με τά μάτια καρφωμένα στο πρόσωπο του άρχηγού που άποκάλυψε ό μικρός Τζάκ.

Στό πρόσωπο του άρχηγού δέν είναι άλλος άπ' την κυρία Μπέτερ! Μάλιστα, την κυρία Μπέτερ. Ό Πήτερσον σταυροκοπιέται, ένω οί άστυνομικοί ψιθυρίζουν:

—Μιά γυναίκα!

Ή φοβερή γυναίκα που μόλις καταφέρνει να άναπνέει, άνοίγει τά μάτια και κυττάζει τον Πήτερσον. Προσπαθεί να συγκεντρώσει τις δυνάμεις της που από στιγμή σε στιγμή σβήνουν και ψιθυρίζει:

—Ό Ρόμπερτ. Με πρόδωσε. Ήταν ένας σπιούνος. Μα θα τον έκδικηθώ. Κι' αυτόν και σένα και όλους. Θα έκδικηθώ προτού να πεθάνω.

Ό Τζάκ Μπίλλ γελάει. Ό Νταϊγκ θγάζει έναν έπίδεσμο και δένει σφιχτά την ώμοπλάτη της Μπέτερ. Ή Έλεν πλησιάζει τον Πήτερσον και κάτι του ψιθυρίζει, χωρίς ν' ακούγεται.

—Είμαι περίεργος να γνωρίσω τον μυστηριώδη Ρόμπερτ, λέει ό Πήτερσον.

Τό τηλεφωνο που είναι πάνω στο γραφείο, χτυπάει. Τό σηκώνει ό Πήτερσον.

—Είστε ό Ρόμπερτ; ρωτάει. Είπατε πως θα ρθίτε στο γραφείο μου σε μισή ώρα. Μετα-

—Καταλαβαίνω πολύ καλά, αποκρίνεται και με μιὰ κίνηση απότομη τινάζει μακριά τὸ ἔξωτερικό τοῦ μπαστουνιού ἐνῶ ἀπὸ μέσα προβάλλει ἓνα γυαλιστερό ξίφος.

νοιώσατε; Γιατί αὐτὸ τὸ «ἰνκόγκνιτο»; Πῶς; Οἱ σύντροφοι τῆς κυρίας Μπέτερ εἶναι δεμένοι στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο; Νὰ προσέξω τὴν κυρία Μπέτερ; Θὰ τὴν στείλω ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο. Ἐλπίζω νὰ ζήση, γιὰ νὰ καθήση στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ὅπως τῆς ταιριάζει. Πῶς; Δὲν θὰ ἰδωθοῦμε; Ἴσως ἀπόψε; Ποῦ; Ἐμπρός; Ἐμπρός; Κλείσατε;

Ἡ Ἔλεν ρωτᾷ τὸν Πήτερσον:

—Σοῦ εἶπε ποῦ θὰ τὸν συναντήσης;

—Δυστυχῶς, ὄχι. Δὲν εἶδες

ποῦ ἔκλεισε ξαφνικά;

—Ξέρεις, κάνει ἡ Ἔλεν, κάτι ὑποψιάζομαι.

—Τί; ρωτᾷ ὁ Τζάκ Μπίλλ.

Καὶ ὁ Πήτερσον:

—Ἄλλοίμονο, ἀγαπητή μου Ἔλεν, ἂν δὲν εἶχες φαντασία δὲν θὰ ἔγραφες ποτὲ ρεπορτάζ. Θὰ καθόσουν στὸ σπιτάκι σου νὰ τηγανίζης αὐγά καὶ νὰ κόβης ντοματοσαλάτα.

Ἄ τζάκ κλείνει τὸ μάτι στὴν Ἔλεν καὶ γελάει δυνατά.

Ἄ τζάκ λέει στὸν Πήτερσον:

—Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, νομίζω, κάποιοι μᾶς περιμένουν.

Ἔδω εἶθε ἀκόμα; Κινηθῆτε, λοιπόν; λέει ὁ Πήτερσον. Γιά στάσου, εἰδοποίησε, Νταίηκ, νὰ μεταφέρουν γρήγορα στοὺς νοσοκομεῖο, τὴν νεαρά κυρία Μπέτερ. Ἐσεῖς προχωρήστε στοὺς πλαϊνὸ δωμάτιο. Θὰ σὰς περιμένω στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Πρέπει νὰ ἔχη μιὰ εἴσοδο κεντρικὴ αὐτὴ ἢ μυστηριώδης θύλα. Δὲν εἶναι ἔτσι;

—Ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι, λέει ὁ Τζάκ καὶ τρέχει νὰ προφτάσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ πηγαίνουν νὰ συλλάβουν τοὺς πέντε ἐπικινδύνους κακούργους, ποὺ εἶναι κλεισμένοι στοὺς πλαϊνὸ δωμάτιο.

Ὁ Νταίηκ φεύγει ἀπ' τὴν πόρτα ποὺ ἦρθαν. Σὲ λίγη ὥρα ἔνα νοσοκομειακὸ φόρτωνε τὴν Μπέτερ, τὴν ἀληθινὴ διαβολογυναίκα ποὺ κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς ἔκρυβε ἕναν τόσο ἐπικίνδυνο ἀρχηγὸ μιᾶς σατανικῆς συμμορίας, ἐνῶ ἕνα ἀστυνομικὸ καμιόνι γέμιζε ἀπὸ πέντε συμμορίτες μὲ φοβερὰ πρόσωπα, μαυρισμένα, μὲ στοργυλά, πεταγμένα μάτια, μὲ πλατειῆς, δυνατὲς πλάτες, ποὺ τὶς εἶχαν γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιοῦν στὰ ἐγκλήματά τους.

Ὁ Πήτερσον, ἢ Ἐλεν καὶ ὁ Τζάκ Μπίλλ πήδησαν στοὺς ἀμάξι χαρούμενοι. Ὡστόσο, ἢ Ἐλεν ἔδειχνε μιὰ ἀνυπομονησία.

Ἐνα αἴνιγμα λύνεται

○ ΠΗΤΕΡΣΟΝ περνάει τὶς πρὸ εὐτυχισμένες του ὥρες. Πιστεύει πὼς αὐτὸς ἐξάντωσε μιὰ τρομερὴ συμμορία.

Κάθεται στοὺς τιμόνι καὶ καμαρώνει.

—Ἐ, Ἐλεν, τί λές, ἀξίζω ἢ δὲν ἀξίζω; ρωτάει.

—Δὲν ἔχω ἀντίρρηση.

—Χά!

Καὶ ὁ Τζάκ:

—Δηλαδή, σὰ νὰ λέμε, ἐσὺ... Δηλαδή, ἐσὺ ἀνακάλυψες τὴ μυστηριώδη θύλα.

—Βεβαίως. Μὲ τὶς ἐνέργειές μου καὶ τὶς ἀποφάσεις μου.

—Δηλαδή, ξαναλέει ὁ Τζάκ, ἐσὺ θρῆκες τὴν Μπέτερ.

—Ὁ Γκρήκ εἶχε τὴν ἰδέα, μὰ αὐτό, νεαρέ μου, δὲν ἔχει καμιὰ σημασία. Ἐάν δὲν ἦταν στὴ μέση ὁ ἐπιθεωρητὴς Πήτερσον νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέα τῆς ἐξοντώσεως τῶν φαντασμάτων, νὰ ἐφοδιάσῃ τοὺς ἀντρες του μὲ τὶς ἀσφύλιονόγους μάσκες, μὲ τὰ γυάλινα κράνη καὶ τὶς μαῦρες στολές...

—Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά! λέει ὁ Τζάκ Μπίλλ καὶ σταυροκοπιέται.

Ὁ Πήτερσον τοῦ ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιά.

Ἐστερα γελάει δυνατὰ. Τὸ γέλιο του τὸ ἀκολουθεῖ κι ὁ Τζάκ.

Ὁ Πήτερσον πιστεύει πὼς αὐτὸς ἔκανε τὰ πάντα. Δικαιώματός του. Τὸ αὐτοκίνητο τώρα τρέχει πρὸ ἀργά. Ὁ Πήτερσον σιγοτραγουδάει μασώντας τὸ ποῦρο του. Στὸ τραγούδι του τὸν ἀκολουθεῖ ὁ μικρὸς Τζάκ. Ἡ Ἐλεν φαίνεται συλλογισμένη.

—Τί σκέπτεσαι, Ἐλεν; Ρωτάει ὁ Πήτερσον. Τραγουδῆσε μαζί μας. Ἀκόμα λίγο καὶ δὲν θὰ ζούσαμε τώρα. Δὲν νομίζεις πὼς τὴν γλυτώσαμε φτηνά; Μήπως σκέπτεσαι τὸν Τζῶν Γκρήκ; Μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐ-

τόν. Κάπου θά διασκεδάξῃ.

—Ναί, ναί, πετάγεται ὁ Τζάκ Μπίλλ. Κάθε θράδου ἴσως πηγαίνει στὰ κέντρα.

—Ποῖός στοῦ εἶπε αὐτό; γυρίζει καί τόν ρωτᾷ ὁ ἐπιθεωρητής.

—Ποῖός νά μοῦ τὸ πῆ; Δὲν ἔχω μάτια νὰ δῶ; Τόσα θράδουα τώρα ντυνόταν γκαρσόν καί...

—Πῶς; κάνει ἔκπληκτος ὁ Πήτερσον καί φρενάει ἀπότομα.

Τὸ αὐτοκίνητο ἀναπήδησε, σβανίστηκε κι' ὕστερα τράκαρε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ Πήτερσον γύρισε στὸν Τζάκ καί τὸν ἔπιασε ἀπ' τοὺς ὤμους.

—Τί εἶπες; Πές μου πάλι τί εἶπες;

—Τί εἶπα; Δὲν ἔχεις αὐτιά ν' ἀκούσεις; Εἶπα πῶς ὁ κύριος Τζῶν Γκρήκ πηγαίνει ντυμένος γκαρσόν στὰ κέντρα. Τὸν παρακολούθησα χτὲς θράδου καί τὸν εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια.

—Ποῦ ἦταν χτὲς θράδου;

—Χτὲς θράδου; Ἄκουσε, φίλε μου καί θάλε μὲ τὸ μυαλό σου.

Ὁ Τζάκ ξερόθηξε. Ἡ Ἔλεν γύρισε κατὰ τὸ μέρος του περιεργῆ. Μὰ περισσότερο περιεργὸς φαίνόταν ὁ Πήτερσον.

—Λοιπόν; Λοιπόν; ρώτησε ἀνυπόμονα.

—Χτὲς θράδου, λοιπόν, ἔφυγε στὶς 8 ἀπὸ τὸ σπίτι, μεταμφιεσμένος, μὲ μικρὸ μουστακάκι. Στὴ γωνία πηδαίει σ' ἓνα ταξί. «Δὲν θά μοῦ ξεφύγης, κύριέ μου», λέω καί πηδάω σ' ἓνα ἄλλο ταξί. «Ἀκολούθησε τὸ ταξί ἐκεῖνο», λέω στοῦ σωφέρ. Γυρίζει, μὲ κοιτάζει καί εἶναι ἕτοιμος νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του. «Εἶναι ὁ

πατέρας μου, λέω. Μοῦ εἶπε ἡ μητέρα... Μόλις τῆς ἄρπαξε τὰ λεφτὰ καί πάει νὰ πιῇ. Ἴσως. Δὲν ξέρω. Ἡ μητέρα μοῦ εἶπε νὰ τὸ διαπιστώσω. Σὰς παρακαλῶ, σὰς θερμοπαρακαλῶ». Στὸ μεταξύ ὁ σωφέρ δὲν μὲ πολυάκουγε. Ἐτρεχε. Ἀκολουθοῦσε τὸ ταξί ἀπὸ τὴ στιγμή πού τοῦ εἶπα: «Εἶναι ὁ πατέρας μου». Στρίβει ἀπὸ δῶ, στρίβει ἀπὸ κεῖ, ξαναστρίβει, κοντὰ του ἐμεῖς. Σταματᾷ. Κατεβαίνει καί κατεβαίνω. «Περίμενε, λέει στοῦ σωφέρ». Τρυπῶνα στὴ γωνιά. Ὁ Τζῶν Γκρήκ στέκεται ἔξω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα ἑνὸς κοσμηματοπωλείου. «Διάβολε, λέω. Κλέφτης εἶναι τοῦτος ἐδῶ καί δὲν τὸ ξέρω;» Κρύβομαι πῶς πολὺ. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καί ὁ κύριος Γκρήκ χάνεται πίσω ἀπ' αὐτήν. Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, πῶς νὰ μῶ ἐκεῖ μέσα. Πλησιάζω. Καί ξέρετε τί θλίπω.

Ὁ Πήτερσον καί ἡ Ἔλεν χρέμονται ἀπὸ τὸ στόμα του.

—Τί; ψιθυρίζει ὁ Πήτερσον.

Καί ὁ Τζάκ Μπίλλ ἀπαντᾷ:

—Τίποτε, κύριε ἐπιθεωρητά.

Ξεφυσᾷ ὁ Πήτερσον ὠργισμένος, μισολογεῖ ἡ Ἔλεν. Ὁ Τζάκ ἐξακολουθεῖ:

—Ὁ σωφέρ ψάχνει νὰ μὲ θρῆ. Παίρνει τὸν κατήφορο καί κοιτάει ἀπὸ γωνιά σὲ γωνιά. Θέλω νὰ τοῦ φωνάξω, πῶς εἶμαι ἐκεῖ, μὰ φοβάμαι μὴν προδοθῶ στὸν Τζῶν Γκρήκ. Σὲ μιὰ στιγμή θγαίνει ἀπὸ τὴν ἴδια πύρτα ξέθαρρα, ὅπως μῆκε.

—Λοιπόν, ρωτᾷ ὁ Πήτερσον, πές μου γιὰ χτὲς τὸ θράδου.

—Γιὰ χτὲς τὸ θράδου σοῦ μιλάω καί μὴ μοῦ παριστάνεις τὸν

ξεροκέφαλο έμένα. Λοιπόν, περπατάει θιαστικά. Πίσω του έγω, έμπρός αυτός, έμπρός αυτός, πίσω του έγω, που πάει λέτε;

—Μ' έσκασες, κι ακόμα να μου πής, λέει ο Πήτερσον και πάει να κανόιξη τή μηχανή του.

—Στήν 89η λεωφόρο πήγε.

—Πώς; ξαφνιάζεται ο Πήτερσον.

—Στήν 89η λεωφόρο; ρωτάει ή "Ελεν.

—'Ακριβώς. 'Ανέθηκε σε μια ταράτσα. Σ' ένα ακριβό κέντρο.

—Σε ποιά ταράτσα;

—Στό «Νιού Γιώκερ» νομίζω.

Ο Πήτερσον έβαλε μπρός τή μηχανή και πάτησε απότομα γκάτσι.

—Τί έπαθες; ρώτησε ή "Ελεν.

Ο Πήτερσον δέν μίλησε ως τήν ώρα που έφτασαν στο γραφείο του Τζών Γκρήκ.

Ο Πήτερσον σταμάτησε τό αυτοκίνητο ακριβώς μπροστά στην πόρτα του γραφείου και είπε:

—Φτάσαμε.

—Δέν θά ήθελε να μείνη έδω ο Τζάκ, είπε ή "Ελεν.

—'Αστειεύσαι, κυρά μου, έκανε ο Τζάκ Μπίλλ.

—Καθόλου Τζάκ. Στό σπίτι μου πιστεύω να είσαι περισσότερο ήσυχος κι άφωσιωμένος στα μαθήματά σου.

—Μπά; 'Αποφάσεις να πάρης μαζί σου αυτό τό άγρίμι;

Ο Τζάκ χαμογέλασε. "Υστερα πήδησε απότομα έξω από τό αυτοκίνητο.

—'Ε, στάσου, που πάς, είπε ή "Ελεν.

—Δεσποινίς μου, μπορεί να είσαι μια πρώτης τάξεως κοπέλλα, όμως ή θέσι μου είναι κοντά στον Τζών Γκρήκ. Μόνο κοντά του θά μάθω ό,τι χρειάζεται για να επανορθώσω όσο κακό έκανε ο πατέρας μου στην κοινωνία.

Ο Πήτερσον γέλασε μ' ένα χοντρό γέλιο. Ο Τζάκ Μπίλλ έκανε μια μικρή υπόκλιση.

—Μπορώ να σάς προσφέρω κάτι; είπε.

Ο Πήτερσον γέλασε και τον χτύπησε στις πλάτες.

Ο μακρύς διάδρομος ήταν φωτισμένος.

Η "Ελεν φώναξε άπ' τήν άκρη του διαδρόμου:

—'Εδω είσαι, Τζών;

—Μόλις γύρισα, άποκρίθηκε άπ' τό γραφείο του άπ' τήν άλλη άκρη του διαδρόμου, ο Τζών Γκρήκ.

—Κύριε, δέν με ξεγελάς τόσο εύκολα, είπε ο Πήτερσον περτώνοντας τήν πόρτα.

—Δέν σε καταλαβαίνω τί θές να πής, του άποκρίνεται ο Γκρήκ.

—Θέλω να πω για κάποιον ευγενικό κύριο Ρόμπερτ με μουστάκι, με φράκο και μ' ένα μπαστούνι στο χέρι.

—'Εσυ Τζών; ρώτησε έκπληκτη ή "Ελεν. 'Εσυ ήσουν, λοιπόν;

—Ναί. Είναι δυο μήνες που παρακολουθούσα τήν Μπέτερ. "Ηξερα πολύ καλά, πως δέν θά μου έξεφευγε.

—Ζήτω ο Τζών Γκρήκ! φώναξε ο Τζάκ πηδώντας σε μια

πολυθρόνα και σηκώνοντας τὰ δυὸ χέρια του ψηλά.

—Καὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα ἀπολύτως; ἔκανε κάπως πειστωμένα ὁ Πήτερσον.

—Μὰ ἡ θέσι μου ἦταν λεπτή. Δυὸ μῆνες ἤμου ἄλλο μῆλος τῆς συμμορίας τῆς.

—“ὦ! Τζὼν! εἶπε ἡ Ἐλεν.

—Παρουσιάστηκε σὰν ἔμπορος ναρκωτικῶν στὴν Μπέτερ.

Τὴν συνάντησα ἕνα θράδου σὲ κάποιο ἀριστοκρατικὸ μπάρ. Κατάφερα νὰ πιάσω κουβέντα μαζί τῆς. “Ὑστερα τῆς κατηγορήσα τὸν ὑπόκοσμο καὶ ἔβρισκα ὅσους ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ναρκωτικά. Ἡ Μπέτερ ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ παίρνῃ τὸ μέρος τους. Αὐτὸ ἤθελα καὶ γὰ. “Ὅταν ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ πιὸ θερμὰ, ἔκανα τὴν ἀποκάλυψί μου: «Ρόμπερτ, τῆς εἶπα. Μπορεῖτε νὰ μὲ φωνάζετε ἀπλῶς Ρόμπερτ. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ δυσκολευτῶ νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ κάτι». Μὲ διαβεβαίωσε πὼς ἦταν σωστὸς τάφος. Τότε ἔσκυψα στ’ αὐτὴ τῆς καὶ τῆς ψιθύρισα: «Εἶμαι ἕνας ἔμπορος, ἕνας ἀπλὸς ἔμπορος ναρκωτικῶν. Ἴσως μπορεῖ νὰ εἶμαι καὶ ἕνας μεγάλος ἔμπορος. Κοκαίνη, ὄπιο, ἴδι, τι χρειαστεῖ κανεῖς. Κυρία μου, ταπεινὸς δούλος σας». Τὸ κόλπο ἔπιασε. Τὸ δεύτερο θράδου φάγαμε μαζί. Τὸ τρίτο τῆς ἔδωσα περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ γραμμάρια κοκαίνη σὲ ἀρκετὰ καλὴ τιμῆ. Τὴν δεύτερη βδομάδα τῆς ὑπέδειξα μερικὲς καλὲς νυχτερινὲς δου-

λειές. Χρειάστηκε νὰ περάσουν τρεῖς βδομάδες γιὰ νὰ μὲ καλέσῃ στὴ μυστηριώδη θίλλα.

—Γνώριζες, λοιπόν, τὴν μυστηριώδη θίλλα; ρώτησε ὁ Πήτερσον.

—“Ὅπως γνωρίζω τὸ γραφεῖο μου.

—Καὶ τὴν μυστικὴ εἴσοδο; Καὶ τοὺς μοχλοὺς; Καὶ τοὺς περιεργούς κρυστάλλινους τοίχους;

—Ἀμφιβάλλεις;

—Καὶ μὰς ἄφησες καὶ τοὺς τρεῖς νὰ μπούμε ἐκεῖ μέσα;

—Μὰ ἐκεῖ σὰς περίμενα ἐγώ.

—Πιστεύεις, Πήτερσον, πὼς θὰ ἐπιθυμοῦσε τὴν ἐξαφάνισί μας ὁ Γκρήκ, ἂν δὲν ἦταν θέβαιος, πὼς...

—Πρὸς Θεοῦ, δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα. Εἶπα ἀπλῶς... (Καὶ γυρίζοντας ἀπότομα στὸν Τζὼν Γκρήκ): “Ὡστε, λοιπόν ἐσὺ καθωδηγοῦσες τὶς νυχτερινὲς ἐπιχειρήσεις τῆς, γιὰ νὰ θρίσκουμε ἐμεῖς τὸ μπελᾶ μας;

—“Ὁχι, πάντα.

—Χτὲς θράδου...

—Μὲ συγχωρεῖς, θὰ προδινόμουν ἂν σοῦ μιλοῦσα στὴν ταρατάσα τοῦ «Νιοῦ Γιώκερ». Οἱ ἄντρες δὲν εἶχαν ἐντολὴ νὰ σκοτώσουν. Ἡ ἐντολὴ τους ἦταν νὰ πάρουν μόνον τὰ σχέδια. “Ὑστερα ξαφνιάστηκαν ὅταν σὲ εἶδα μὲ τὸν Ρόντιμ ἐκεῖ. Δὲν μοῦ εἶχες πεῖ καὶ σὺ τίποτε.

Ἐπὶ Πήτερσον γέλασε καλοκάγαθα.

—Ἀξίζει εἶπε ἕνα καλὸ δεῖπνο ἀπόψε. Συμφωνεῖς;

—Μιά στιγμή νά πλυθῶ και
ν' ἀλλάξω πουκάμισο.

Ἐνῶ ὁ Τζῶν Γκρήκ ἔβγαине
ἀπ' τὸ γραφεῖο και ἦ Ἔλεν με
τὸν Πήτερσον τὸν καμάρωναν,

ὁ Τζάκ Μπίλλ ξέσπασε πάλι σὲ
φωνές:

—Ζήτω ὁ Τζῶν Γκρήκ! Ὁ
ἀληθινὸς Τζῶν Γκρήκ!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

Οἱ Τρέλλες τοῦ Μπιμπίκου

Ἡ χαρά, ἡ διασκέδασις, τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν

Οἱ Τρέλλες τοῦ Μπιμπίκου

Κανένας πατέρας, καμμιά μητέρα, δὲν πρέπει νὰ στερήσῃ

Τὶς Τρέλλες τοῦ Μπιμπίκου

ἀπ' τὸ παιδί του. Ὅλες οἱ σελίδες πολύχρωμες εἰκονο-
γραφημένες μετὰ τὶς **ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΜΠΙΚΟΥ**

Ζητήστε ἀπὸ τὸν ἐφημεριδοπώλη σας καὶ τὰ περίπτερα

Τὶς Τρέλλες τοῦ Μπιμπίκου

ΔΡΑΧ. 3

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ή πιό συναρπαστική άστυνομική περιπέτεια

τοῦ θρυλικοῦ **Τζών Γκρήκ**

πυὲ θὰ ἔχη τὲν τίτλο :

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

"Ένα τέλειο ἔγκλημα. Μιά καταπληκτική ἀπόδραση

Μὴν ξεχνᾶται πῶς ὁ **ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ**

εἶναι πάντοτε ὁ μοναδικὸς **ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ**

ὁ ἀληθινὸς **ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ**

ὁ ἄφθαστος **ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ**

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΔΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Έκδοσις: ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ «ΠΕΛΛΑΡΓΟΣ»

**Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Νικ. Νικολόπουλος, Χι-
λιανδαρίου 8—Κυψέλη.**

Γραφεία: Πλατεία Έλευθερίας αρ. 15—Τηλέφωνον 523-538.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Ὁ συγγραφεὺς Νίκος Β. Ροῦτσος λόγω κωλύματος ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ τεύχους τούτου νὰ συγγράφῃ τὰ κείμενα τοῦ Τζών Γκρήκ. Ταῦτα θὰ συγγράφῃ τοῦ λοιποῦ ὁ συγγραφεὺς ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΙ-
ΛΙΠΠΑΤΟΣ.

45. — Έ, παλιοδεσμοφύλακα, φώναξε ο Χάρυ Ράν πίσω απ' τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς πού τόν ἐκλείσαν κι ὁ δεσμοφύλακας γυρίζει καί τόν κοιτάζει ὠργισμένος.

46. Ἄνάβει τσιγάρο κι ὁ δεσμοφύλακας τόν πλησιάζει. — Δέ ξέρεις, τοῦ φωνάζει πῶς δὲν ἐτρέπεται τὸ κάπνισμα στὴ φυλάκη;

47. Μὰ στὴ στιγμή ὁ Χάρυ Ράν φυσάει δυνατὰ τὸ τσιγάρο καὶ σκορπίζεται στὸ πρόσωπο καὶ στὰ μάτια τοῦ δεσμοφύλακα στάχτη ἀνακατωμένη μὲ πιπέρι, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὴ ζώνη.

48. ὦ, ὄχι δὲν τὸ ἠθελε νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕνα τέτοιο κόλπο, μὰ δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύση νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Σέρνει τὸν δεσμοφύλακα καὶ παίρνει κλειδιά καὶ πιστόλι.